

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl

Karácsonyra.

Pécs, 1895. december 24.

(→) S az ige testté lőn...

Mi után ezer és ezer esztendőök hosszú folyásán keresztül epedve sóvárgott a bűnös emberiség: bűne megváltásának nagy missziója kezdetét vette. A mi erőt adott a pátriarcháknak, hogy népüket átvezessék évezredek küzdelmei Szaharáján; mi jó szavakat hozott a próféták ajakára, hogy ezek csodálatos varázsa kiragadjon az emberiséget a kétségbeesés Óceánjából: testté lőn az ige, megszületett a világ megváltója, messiások Messiása, Jézus.

És immár kétezer éve, hogy a bethlehemi jászolban szalma közt feküdvén, jámbor barmok leheletétől melengetve, üdvözlésre siettek a puszta pásztoraik s utánok a napkeleti bölcsek; kétezer éve, hogy a kiből a világ bűne megváltásának igéje testté leve, itt járt közöttünk, emberek között, vér a mi vérünkől, hús a mi húsunkból s harminchárom éves földi lét alatt átélte a föld minden dicsőségét, átszenvedte a világ minden kínjait; kétezer éve, hogy ellenségei elfogták, meggyalázták s keresztrefeszítvén gyarló emberi testét, meg akarták azzal együtt ölni a benne lakozó isteni szellemet, a világ világosságának testté vált igéjét. S e kétezer év alatt trónok dőltek romba, királyok veszttek el vérpadon, országok multak el más országok romjai felett, tengerből száraz

föld s szárazföldből tenger leve, — csak egy, mi nem változott ma sem. a testté vált ige hatalma.

Karácsony napján ma is megünnepeljük az ő világot átalakító hatalmát; karácsony napján ma is visszaemlékezünk Jézus születésére, kiből testté vált az eszme, az ige, a világ megváltásának isteni igéje. S csak az a különbség a mai ünnep és a kétezer évvel ezelőtti között, hogy akkor a testté vált ige a gyermek Jézusban csak jámbor pásztorok és rajongó bölcsek tisztelék, ma pedig meghajol előtte az egész világ és emlékére ünnepet tart a millió és millió embertől elárasztott földkereksége, kezdve a királyoktól le egészen az utolsó szegény napszámosig.

Pedig kétezer éven át mennyi üldözésnek, mennyi megpróbáltatásnak volt kitéve az ige, az eszme, a mely Krisztusban testté lett és lejött közénk, gyarló emberek közé. Farizeus irástudók féltékenysége, szolgamódra függő helytartó hatalomért való gyáva reszketése, imperátorok világrengető uralma, római sasok alatt Róma dicsőségeért küzdő bátor és vakmerő legiók fegyvere támadt reá, alighogy megmenekült a vérszomjas Heródesek boszujától. De nem verhetette le semmi, nem törhetette meg még a keresztrefeszítés sem és sirjából kikelve szegény, egyszerű emberek, az apostolok ajkával e g e t k é r t. És eget is nyert. Népek lettek mártirjaivá, népek veszttek el az ellene folytatott irtó hadjá-

ratban, mikor az égen jelent meg a gyalázat fája — de fényes glóriától körülveve — melyen megölni akarták, a kereszt és megvetette győzelmének alapját a nagy Konstantin látta szózatban: In hoc signo vinces, E j e l b e n g y ő z n i f o g s z.

És azóta a testté lett ige győztesen járta be a nagy világot s testté lételemnek nagy ünnepét egész világ megszenteli ma, ezzel tanuskodva mellette, hogy az eszme halhatatlan, az ige hatalma örök.

Az emberiség megváltásának évezredekig várva-várt igéjének megtestesülése, s a megtestesült igének üdöztetése, meggyaláztatása, keresztrefeszítése, feltámadása és évszázados küzdelmek után dicsőséges győzelemre jutása példáját találja ma a népek történetében. Mert minden csomó ember, kit egy vér köt össze s egy föld tart lekötve magához, hol született s hol meg kell halnia: küzd egy eszméért, melytől jobblétét, boldogságát, megváltását várja. Az eszme, az ige míg testet nem ölt előtük, hasonló sorsuk a háromezer év hosszú folyása alatt minden vezércsillag, minden igaz cél nélkül vesztgló emberiséghez; s mikor testté válva megjelen közöttük, mikor elébük tűzi a fenséges, a magasztos célt, melyért élni s halniok kell, akkor küzdelem az éltük, martiromság a részük s farizeus irástudóktól kezdve kegyetlen Heródesek hosszú során kell áttörni magukat, míg a jel, melyben győzni fognak, győzelmet arat. És a testté lett ige el

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Ez is, az is a katonaéletből.

Irta: Lármás őrmester.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

A nótát azt tartja, hogy a katonaélet gyönyörűség; pedig nagyon sokszor nincs ám igaza. A ki ezt a nótát csinálta, az sohasem izlelte meg a katonai intézetek keserű kegyérét, a kéz és láb szabadságát korlátozó, hátgörnyesztő kurtavast; „a dunklinak” és „ájncel”-nek borzalmas és unalmasan vendéglátó termeit, az „aufsichtsarzaik” uralkodásait s több efféle katonai specialitásokat.

Midőn az első diák-iskolából kicsaptak, atyám e fölött való boszúságában katonai intézetbe adott, hogy ott kellő morális és szellemi preparációban részesüljek. A kétfejs sas védszárnyai alá fogadott.

Az intézet parancsnoka Brla őrnagy ur, egy a haditudományokban megőszült férfiú, szívesen fogadott s a jövőt rózsás színben festette elémbé, föltéve természetesen, ha valami bolond ágyugolyóbis nem liferál mindjárt első csata kezdetén a más világra.

Hogy az utókor e férfiú tudományát

kellőleg méltányolhassa, szűkegesnek tartom a következő esetet elmondani.

Egyszer csak a parancsnok urnak az az eszméje támadt, hogy az intézet számára meghozatja Olaszország részletes térképét. Midőn a küldemény megérkezett, összehívta a tanári kart, hogy együtt bíralják meg a kék egü Italia mapörjeit. A véletlen úgy akarta, hogy éppen Velence térképe jusson a tudományosan képzett parancsnok kezébe. Őrnagy ur Brla érezvén fontos hivatását, pápaszemmel felfegyverkezve készült a bíralathoz. A térképet maga elé terítette az asztalra, szeméi a rajzokra tapadtak, s vizsgálódásait halk mormogás kísérte. Egy órai vizsgálat után Brla őrnagy ur hirtelen fölemelé kopaszodásnak induló fejét a térképről és imigyen szólt az összegyűlt tanárokhoz:

— Uraim, küldjük a térképet vissza, mert gyalázatos rosszul vannak készítve.

En éppen az ellenkező véleményben vagyok, szólt egy százados.

— Tisztelem az olyan szakértelmet, — felelé az őrnagy gunyosan, — aki még ezeket a csodabogarakat is jóknak találja.

— Engedelmet kérek, míg az őrnagy ur nyomósabb érveket fel nem hoz, addig én nézetemet fentartom.

— Kérem, tessék ide nézni, — kiáltá az őrnagy olyan hangon, amilyennel ezredet szoktak vezényelni, — egy órájánál több,

hogy Velence térképét nézem s a „Carnevált” még sem találtam meg benne; nincs bele rajzolva. Elég szegényen ilyen felületességgel térképet rajzolni! Számár volt, a ki csinálta. Holnap visszaküldjük az egész pakeamétát.

Vissza is küldték.

Midőn az intézetbe kerültünk, csakhamar elválhatatlan jóbarátok lettünk Gertyabél Pistával, kit balsorsa s a tanár urak terciája szintén idehozott. E kollégám az uniformis viselésben rettenetesen hasonlított hozzám, a mennyiben mindketten szörnyű nehéz felfogásúak voltunk.

Brla őrnagy ur tudományos képzett parancsnokunk, Jugyák Márton aufsichtsarzi atyai gondjaira bízott, hogy belénk verje a katonai tudományok abc-jét.

Mi természetesen kérlelhetetlen gyűlölettel viseltettünk Jugyák iránt, mert vaszigora mellett még az uralkodást is nagyon üzte; ezért semmi diszkrétót nem érdemel s elmondom a nyilvánosság előtt, hogy mielőtt hazáját szolgálni kezdte volna, üveges tót legény volt, ki egész vagyonát a vállán hordta. Hogy állása mennyire exponált volt, mutatja az a körülmény, hogy egyszer egy véletlen ballépés következtében hanyatt vágódott s egy pillanat alatt elveszté egész vagyonát. A vagyonától ily váratlan szerencsétlenség által megfosztott tót legény elbulsulta magát s beállott katonának.

nem veheti tőlük alatto nos ármánykodás, rut, aljas erőszak, se katonák legiója, se ellenség öldöklő fegyvere; velük van, velük marad és az utolsó hulljon bár el közülük a gyilkok alatt, az eszme, az ige él, hogy új erőben szálljon küzdelemre új harcosok ajkán, szíven és karjaiban!

S a karácsony nagy ünnepén, az ige testté válásának magasztos emléknapiján ha ki magyar, annak eszébe jut az az ige, mely bennünket vezet, melynek testté válását vártuk évszázadokon keresztül s mely ma köztünk él és nekünk küzdeni kell érte, hogy dicsőséges győzelemre vezessük. Ott volt az ige megígérve, honnan Álmos vezetése alatt új hazát keresni jöttek őseink; és itt ebben, a mit megtaláltak, vad mongol csordák tatárjárása, török hordák háromszáz éves uralma nem tudta szívünk-ből kioltani a reményt, hogy eljön az idő, mikor testté lesz az ige. S támadtak pátriarkáink, kik átvezettek bennünket külföldre, testvérviszályon; voltak prófétáink, kik karddal a kezükben, lángoló szózatokkal ajkukon védelmeztek a megpróbáltatások idején a kétségbeeséstől, míg végre aztán ránk virradt a nagy nap, melyben megszületett nemzeti megváltásunk apostola, s testté lett az ige, melyet várva vártunk, melynek eljövetele reményében törhetetlenül küzdöttünk hosszú évszázadokon keresztül.

S testté lett az ige: a magyar szabadság, függetlenség, egyenlőség és testvériség szent ígéje.

Nosza találkoztak azonban ellene Heródesek, még bölcsőjében akarván vérbe fojtani. Vesztére törtek hatalmi állásokért remegő gyáva helytartók; elnyomására imperátorok szövöztek és ellenséges légiók öldöklő fegyvere alatt hullott el, a ki érte harcolt. Aztán elvitték a Golgothára; megfeszítették a gyalázat fáján s sziklasírba temették, zsoldosokkal őriztették, hogy ki ne kelhessen onnan soha, soha többé.

Es mégis kikelt és mégis feltámadt.

S mint Konstantint, a nagyot, úgy téríté meg magának ellenségét, a ki szinte nagy lett, dicsó lett akkor, mikor megérté, meghallgatá az idők folyásának szavát: in hoc signo vinces!

S azóta a testté vált ige nem hagy el bennünket soha, de hatalmáért még mindig küzdenünk kell, s minden talpallattnyi tért úgy kell elhódítanunk ellenségei lábai alól. S nem, mint az isteni ígének testté válásakor, győzelmi útjának nyomában megkezdésekor, nem akkor álltak elébe, de most akarják haladását meggátolni, most akarják leverni a mi igénket a farizeus irástudók. Támadnak úgy, mint az Ur választott népe közt támadtak, a mi kebelünkben is és vérünkben való vér, husunkból való hus bár mindegyik, mégis a nagyok leereszkedő vállveregetése és az esetleges konc reményében készek megtagadni magukat, testvéreiket s megfeszíteni a uemzetüket életető igit. S hatalomért remegő gyáva helytartók jönnek a farizeus irástudók segítségére, s ha nem volnának apostolok, nem lenne meg e hazának független érzelmű polgársága és független, a nemzetet életető ige, megváltását biztosító eszme diadaláért harcoló pártja: bizonybizony győzelmet is ülnének felette a hatalomért remegő gyáva helytartók és farizeus irástudók.

Es karácsony szent ünnepén, az isteni eszme, a világot megváltó ige testté válásának magasztos emléknapiján, merítsünk erőt ez isteni eszme, e testté vált ige fenséges miszteriumából, hogy tudjuk, hogy lássuk, hogy érezzük, hogy a mi eszménk, a mi igénk is győzelemre fog jutni, mint az átalakító az egész világot. És ez erő öntsön szívünkbe törhetetlen szilárdságot, lelkünkbe elvhu akaraterőt és adjon ajkunkra soha el nem

muló, e törhetetlen szilárdságtól, ez elvhu akaraterőtől sugalmazott lelkesedést.

Különben pedig dicsőség a testté vált ígének, békeesség a jó tataró embereknek im e szent karácsony napján!

H i r e k.

Pécs, 1895. december hó 24.

Szent-Karácsony fenyűfái...

Arról a kis magról, mely a szurkos, kérges tobozból kipattant, s lebulott a porhanyós erdei földre, meg a hegyoldal nedékes talajára, mennyi sok öröm, mennyi sok áldás, mennyi sok gyönyör is fakad... A kis magocska amint felpattan, rostokat ereszt a nedves, az illatos erdei földre.

Majd a gyökerecskék, amint vastagodnak, amint duzzadoznak mindjobban az életető nedűtől, s nő, gyarapszik a vékony sudar is, mind magasabb, mind hegyesebb lesz a sugár-fácska... Az egyenesen szétágazó galyak, azok a szurós, illatos, ragyogós, haragosan sötétzöldbe változó levelecskék... Megannyi apró tücske, mikkel talán az apró, nagy szakállu erdei manócskák öltögetnek viráglevelekből, aranyos szírentákból tarkabarka ruhácskákat kis tündérkéiknek, kis ibolyáskék szemű asszonykáiknak?...

A szarvasbogár, hogy duruzsol, a szitakötő, milyen önhittlen lebegteti szárnyait, de hát még a szivárványos páva pillangó, az ám csak a legényke ám! Vagy ha a veres-begy belerikkant, meg távolról a kakukk madár mélabús szava... „Kakukk? ... kakukk?”... a kis leány, ha hallja, mindjárt elnedvesül tiszta szép szeme, a pásztor fiú is félre teszi tilinkóját, állát pedig fel-támasztván, úgy hallgat...

Milyen szép is az erdő! A lombok, a mint összehajolnak, a zöld színeknek azok a hullámzatosan összeolvadó változásai... De hát még egy fenyves! Amint susog, a mint zug, ha a vihar megfűtta zengzetes kürtjét... Veres, okos szemű mókuskák a fákon... Az az illat, az az életető fenyűs erdei levegő!... Ah mit lehetne itt ölelni, ah mit lehetne itt csókolni, a tülevelek dallamos zizegése, mint az Aeolus hárfa... A láb csak úgy süpped, meg a zöld moha, amarébb a tisztáson kipirosuló számoça, pikáns, kellemetes illatárjával...

Előjárói a szorgalmas tót legényt megszerették és csakugyan hamar felismerték benne a pedagogiai talentumot, katonai intézetbe küldték, hogy ott áldásos működését a haza javára minél előbb megkezdhesse.

Igy kerültünk mi össze Jugyák Márton őrmester urral.

Gyertyabél Pistával egy padban ültem, együtt drukkoltunk s együtt bujtunk a cseh kollégák széles háta mögé a tanár urak vizsla tekintetei elől. Együtt mentünk kihallgatásra, együtt szenvedtük a kurta vas kellemetlenségeit, együtt esküdtünk boszút Jugyák ellen, valahányszor a kihallgatáson megbüntettek miatta.

Az intézet réme volt Zaremba főhadnagy, a ki kéjézzettel osztogatta az „ungenigend”eket és „schlecht”-eket.

Minden intézetnek meg van a maga specialitása. A debreceni jogakadémián pl. annyira kultiválják a realizmust, hogy ott disznóöléskor egy tanár sem tart előadást, a mi intézetünkben pedig annyira megkivánták a magolást, hogy még a mennyiségtanban előforduló betűket is be kellett vágni. Jaj volt annak, a ki elmulasztotta.

Zaremba is egyike volt azon számosaknak, kiket hivatalosan kommandiroztak állására, nem törődve képességével, mert az a katonaságnál akkoriban úgyis mellékes dolog volt.

A nolens volens matematikai professzorral előléptetett főhadnagy úgy segített magán, hogy egyszerűen feladta a 30 dik oldaltól a 40 dikig. A ki nem tudta, arra szigorú büntetés várt.

Egyszer a háromszögtanból félelmesen sok magolni valót adott fel másnapra, még most is irtózom tőle, ha rá gondolok. Kinunkban Gyertyabéllel majd a könyvet ettük meg; de a menykő sok szám csak nem akart a fejünkbe menni. Hiába fordultunk felvilágosítás végett Jugyák uram tudományához, azt felelte ridegen: meg vagy az azon könyvben írva. Midőn úgy éjfél tájt beláttuk, hogy a fránya könyv tartalmát nem fogja fejünk, elkezdtünk Jugyákkal bizalmaskodni, kérve magas személységét: jelentsen holnap kettőnknek betegnek, mert ha Zaremba főhadnagy ur történetesen felszólítana, biztos a dunkli és a kurta vas. Ennyire már mi is beláttunk a jövőbe. Jugyák azonban nem osztotta nézetünket, nem akart sehogysem kötélnek állni. Hosszas rimázkodás után azonban megígérte, hogy beszél a főhadnagy urral, ki másnap nem fog felszólítani.

Majdnem összecsókkoltuk Jugyákot örömmünkben.

Gondtalanul bujtunk a komiszágyba, az édes álom csakhamar elfeledteté velünk a trigonometria fufangos ákom-bákomait.

Másnap, midőn a trombita recsegő hangja

visszaszerezte öntudatunkat, vigan bujtunk Gyertyabéllel a komisz mondurba. Csak a rossz diák tudja a maga teljes valóságában fölfogni azon érzés kéjes voltát, mely akkor támad szívünkben, ha mérvadó körök részéről biztosítva vagyunk az egzaminálás kellemetlen esélyei ellen, midőn a tanteremben nyugodtan szemlélhetjük Mars csemetéinek drukját.

Jugyák ígérete oly erkölcsi erőt kölcsönzött, hogy a teljes druktalanság kéjes érzetétől csak úgy dagadt kebelünk s Gyertyabéllel karonfogva vigan fűtyörészve léptünk a „Lehrstuhl”ba. Benn a kollégák görnyedve könyököltek a padokon s fejüket a tenyerük közé szorítva mormogták a feladott leckét. Egyszerre tiz torokból is felhangzott a „Vigyázz!” Zaremba főhadnagy ur érkezését jelezve, ki szilárd léptekkel haladt a katedra felé. Amint leült, siri csend állott be. A főhadnagy amint jegyzőkönyvét kivéve, szűró tekintetével végig kalandozta az egész termet; de csodák csodája, az a tekintet, a mely máskor mint a darázs csipése úgy égetett, most teljesen hatástalan volt kettőnkre nézve.

— Gyertyabél és Lármás, jöjjenek k felelni!

Mint mikor a lóra kapott, családós baka kapitány lova elkezd bokkolni, vagy mikor a megszökött szerelmeseket az apa utol éri vagy mikor a vasuti hid leszakad alattad

De szép a fenyűerdő télen is, amikor már a hó leesett, hideg van . . . A galyakon bozontos gubóként csüng az összefagyott hópihe . . . Csak ha vihar támad, rázza tisztára üstökét a sugár fenyűfa . . .

Imitt egy róka, amott nyul csapásolás, a mókuskák is úgy fáznak az örökzöld lombos galyakon . . .

Fiúcska született . . . istállóban, já szolban, ragyogós szemű tehének, fehér szőrű bocikák, meg a halavány arcú Madonna alighogy ott felmelengették.

A csillagok ragyognak, a királyok eljönnek messze földről, nagy karavánnal, csilingel a csengő . . . Istennek fia, a megváltó, a kékszemű istenfiu, az nyugszik ott a jászolban . . . Halavány arcú Madonna . . . édes anyánk, mily szép, mily édes szerelmünk is vagy te mindenünk, te tiszta szűz! . . .

Illatos fenyűfák, szurós, zöld levelek, pirulós arcú leánykák, ha sötét, ha kék a szemük, mind olyan dobogó szívvel várják . . .

— Vajh', hát mi kapunk-e karácsonyfát, ha mindjárt egy icinkó-picinkót is? . . .

Pirulós arcú leánykák, ha kék, ha sötét a szemük, mind dobogó szívvel várják, mert egy leánybabona azt tartja, hogy: „amely leányka karácsonyfát kapott, az férjhez megy a következő esztendőben! . . .

Csilingel a csengő . . . Halavány arcú Madonna . . . Megszületett az Ur Jézus . . . Oh, azok a kedves babonás szép leányok . . .

Napirend 1895. december 25-én és 26-án.

Naptár: szerda, dec. 25. — Róm. kath. Nagy Karácsony. — Prot.: Karácsony. — Görög-kel: (dec. 13.) Oresztes. — Zsidó: Kiszláv. — Nap két 7 óra 52 perckor. — Nyugszik 4 óra 09 perckor. — Hold két 11 óra 59 perckor. — Nyugszik 0 óra 54 perckor. — Csütörtök, dec. 26. — Róm. kath.: István vértanu. — Prot.: István. — Görög-kel: (dec. 14.) Arianus. — Zsidó: Kiszláv. — Nap két 7 óra 52 perckor. — Nyugszik 4 óra 10 perckor. — Hold két este: nyugszik 2 óra 08 perckor.

Időjárás: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint helyenkint csapadék, hőstüljedés.

Színház: „Éjjel az erdőn”, népszínmű 11 helyarátkai d. u. 3 órákor: este 7 órákor az „Arany ember” dráma 5 felvonásban.

— **(Boldog ünnepeket!)** Ez a mai est általános jó kívánata — világszerte. Hangoztatják szívből, szokásból, utcán, szobában, mindenütt. A karácsonyfák vidám fénye s örvendező gyermekek kedves zivaja

olyanforma érzés lepott meg kettőnk nevünk hallatára.

— Mondja meg Gyertyabél: sinus a mivel egyenlő? — kérdé szigorú hangon a főhadnagy professzor.

— Sima a . . . sima β . . .

— Itt nincs helye a magyarosításnak, jegyezze meg magának!

Gyertyabél erre úgy oldalba bökött, hogy azt hittem, ló rugott meg. — Sűj! sűj! — mondá halkan felém ferdtett szájával.

— Erről a fickónak fogalma sincs. Mondja Lármás: $\cosinus \beta$ mivel egyenlő?

— Koszos β . . . koszos β . . . egyenlő tágas a . . .

— Mit! Sovenisztikus magyar érzelmeit minden áron érvényre akarja juttatni e két rebellista! Hogy máskor érzelmeiket megfékezzék, hat órai kurta vas és 2 napi dunkli. Megértették? Marrsssss!!!

A tanteremben csak úgy potyogott a vakolat a főhadnagy ur kiabálásától s mi széddülten hagytuk oda a katedrát.

A következő napot Gyertyabél kollégával egyetemben az áristomban töltöttük. Én mint gyakorlati ember, ki a dunkliban töltöttem szolgálati időm javarészét, jól tudtam, hogy a szegény elitáltak legnagyobb réme az unalom. Ennek gyökeres elűzéséről kellett tehát gondoskodnom.

aranyozza meg ezt a jó kívánságot. A közélet szünetet tart, még a színházi müssák is elnémulnak ezen a szent estén, hogy mindenki a magán élet, a családi tűzhely örömeiben osztozzék. Csak néhány jótékony intézet képviseli ma este a nyilvánosságot, hogy örömet okozzanak azoknak, a kiknek nincs senkijök. Ez a pár nap az, melyeken — mint a költő írja — „áldja istenét, kit istene megáldott!” Adja az Ég, hogy ország-szerete mennél többen érezzék ez áldás malasztját.

— **(Fekete karácsony.)** Decem 24-et mutat a fali naptár a kívül semmi télies, semmi zord. Ma köd, holnap egy kis eső, ebből áll a tél s úgy látszik, nem is lesz részünk a télben még jó ideig. Fekete karácsonyunk lesz, az már bizonyos. Az éles hóhelyek helyett legfeljebb a sűrű ködöt veri az ablakhoz a szél, elvéve akad csak egy-két fehérítő hó az is siet elolvadni, megsemmisülni, alig hogy leér a földre. A fagy gyöngye erejével nem tud elbánni az akaratoskodó földdel s a mit a hideg reggel megkeményít, azt délből felolvasztja a nap sugara s sárreteg borítja az aszfalt járó, a kocsiutat egyformán s nagyot csappan egy egy siető ember kalucsnija, a mint vigyázatlanul pocolyába lép . . . Fekete karácsonyunk lesz az már bizonyos, Mi. városiak, nem igen sokat törődünk ezzel, de bezzeg a szántóvető, a ki tudja, hogy már a száz esztendő s jövődömondó megjósolta:

Mikor karácsonkor
Mezők zöldellének,
Husvétkor a föld es
Házak fejelenek!

— **(Katonák karácsonya.)** A családok ünnepe a kaszárnya rideg falai közé is beköszönt. S azoknak a szegény fiuknak is, kik távol az otthon barátságos melegétől idegenben morzsolják az időt, meghozza az örömet. Az idei karácsony e tekintetben is kitesz magáért, mert míg eddig csak rövid 24 órai urlaubot kaptak karácsonyra a katonák, közülök persze azok, akiknek nem igen volt „strotja”, most ez a szabadság hat nyolc napra terjed. Így határozta ezt el a kriegeminiszter, kit áldanak is a cselekedetért a harcosok. Mennek a fiuk vakációzni, hogy újra lássák a falujokat s újra szívjának egy kis egészséges friss levegőt. Van hát öröm, de van szomorúság is, ez utóbbi azokat érvén, kik még csak most szolgálják első

Midőn ránk csukták az ajtót s mi úgy képzeltük magunkat, mintha száz esztendő s kormos kéményben volnánk, beköszöntött kö-zénk is az unalom. Gyertyabél hangos beszélgetéssel akarta elűzni, míg kívülről nem kopogtattak, csendre intve s kurta vassal fenyegetve.

— Látod Gyertyabél komám, hogy nem vagy még igazi katona.

— Miért nem volnék az?

— Azért, mert az igazi katona tudja, hogy mivel kell magát a dunkliban mulattatni, hogy az időt elűzze. (Ezzel belenyultam a zsebembe s kivettem onnan egy marék krajcárst.) Látod, én előrelátóbb voltam nálad nál, fölvaltottam egy huszkrajcárst félkrajcárakra.

— Hát aztán mire jó az?

— Erre ni! — mondám és a kezembe levő apró pénzt kiszórtam a padlóra, mely nagy zajjal szerteszejjel gurult. Látod Gyertyabél barátom, most ezt térdén állva fogjuk keresni, míg mind a 40 darab félkrajcárst meglettük, éppen annyi időnk maradt, hogy kiűthettük, miszerint a szerencsétlenségünk okozója voltaképen Jugyák őrmester, a ki a helyett, hogy kimentett volna, elárult a főhadnagynak, hogy a leckét nem tudjuk, ez pedig éppen elég volt arra, hogy Zarembo fölszólítson. Jugyáknak e műve nem maradhat

évüket. Ezeknek nem jár hosszú szabadság. Így határozta ezt el a kriegeminiszter. Áldják is érte szintén.

— **(Szolgabírák elhelyezése.)** Ma döntött a főispán, a tegnapi restaurációból kifolyólag, a szolgabírák elhelyezése tárgyában. A főispáni rendelkezés szerint az elhelyezés a következő: pécsi szolgabíró lett Forray Valér; pécsvárad: Csima Lajos; mohácsi: Molnár Kásmér és Busás László; hegyháti: Fenicy Ignác; szentlőrinci: Sey Tamás; dárdai: Jilly Viktor és siklósi: Horváth István.

— **(Jótékonyaság.)** Zsig a Lászlóné gyógyszerészné, minden évben megújítja az irgalmasság cselekedeteinek utánszára méltó nemes gyakorlatát. Ugy az idén is karácsony előtt a belvárosi népiskola igazgatójához küldött többrendbeli új ruhaneműt azon célból, hogy azt a szegény sorsu, de szorgalmas tanulók közt osztályonként ossza ki. E jótéteményben mintegy 15 tanuló részesült, kik halás szívvél fogadták kegyes szívű jótévőjöknek áldozatkészségét.

— **(Siskovics lakoma Almáson.)** Siskovics Tamásról, ki hosszú időn át egyik vezérő s irányadó férfia volt Baranyavármegye közéletének, a következő érdekes epizódot olvasunk egy bácskai hírlapban: Siskovics Tamás almási nagybirtokost vármegyei bizottsági tagnak választották. Ebből az alkalomból almási választói fáklyás zenével tisztelték meg őt. Siskovics ebből kifolyólag 300 terítékű bankettet adott választói tisztelésére a bácsa-almási nagyvendéglő összes helyiségeiben. Siskovicsot nemcsak választói, de még a hölgyek is üdvözlötték. A banket alatt az almási hölgyek 20 tagu tisztelegő köldöttsege jelent meg. Polgár Józsefné, a köldöttsege szónoka, üdvözlötte szép szavakban Siskovics Tamást, kijelentve, hogy nemcsak férjeik, de ők is részt óhajtanak venni az örömben; tiszteletük jeléül egy pompás fehér kamélia csokrot adott át, melynek hosszú szalagján e felirat volt: „Az almási hölgyek 1895. december hó 5-én tiszteletük jeléül Siskovics Tamás urnak.” Siskovics Tamás meghatóttan köszönte meg a kitüntetést. A hölgyek a nagyközönség körében foglaltak helyet. A kedélyes lakoma kiválóan kivrátig tartott.

— **(A zsidó papok „áldás”-a.)** Ezzel a nagy port felvert egyházi ügygyel a mohácsi isr. hitközség is foglalkozott f. hó 22-én tartott választmányi ülésében. Fabritsky

boszulatlanul! fogadást tettünk, hogy a mint büntetésünket kiálljuk azonnal véres bosszút állunk Jugyákon. Tervünket meg is beszél-tük a legkisebb részletekig.

Gyertyabél tudta Jugyáknak azt a szokását, hogy lefekvés előtt a lámpát elfújja s úgy ugrik az ágyba. Tudtuk továbbá, hogy jéghideg szobában alszik. Mindezen körülményekből inspirációt merítettünk, a mely agyunkban egy pokoli tervet fogantatott meg.

Midőn szabadságunkat visszakaptuk, első gondunk volt a bosszú. Jugyák őrmester a délutáni órákban rendszeren a fiukkal volt a nagy kertben sétálni. Est az időt Gyertyabél arra használta fel, hogy szobájába lopdózott s ott az ágyat tervünknek megfelelőleg rendezte be, én pedig a szakácsokkal a nagy mosó teknőt vitettem föl s azt tele töltöttem jég hideg vízzel, fürdést adván okul.

Mire beesteledett, elkészítettünk mindent s lestük a sikert, mert Jugyák szobája éppen a mienké mellett volt s így kétszeresen gyönyörködhettük benne.

Szombat volt. A takarodó után mindenki azonnal lefeküdt, hogy a hét fáradalmait kipihenhesse, annál is inkább, mert az előtte való napon nagy menet gyakorlat volt, a mi januáriusban 20 fok hidegben nem gyerekték.

József takarékpénztári igazgató indítványozta: „Mondja ki a hitközség, hogy vegyes pároknak a rabbi általi megáldását kívánatosnak tartja.” Ezzel szemben Wolf Zsigmond hitközségi elnök a következő indítványt terjesztette elő: „Mondja ki a választmány, hogy az „áldás” ügyében egyelőre véleményt nem nyilvánít, illetőleg határozatot nem hoz, hanem bevárja a budapesti izr. hitközségnek, mint az ország legnagyobb zsidó hitközségének határozathozatalát, melyet, mint a legkompetensebbet, magáévá fog tenni.” Wolfnak ezen indítványát úgy Fabritzky, mint a többi választmányi tagok vita nélkül elfogadták. Mi ezen határozatot nem mondhatjuk szerencsésnek, mert kell, hogy egy ily előkelő hitközségnek önálló véleménye legyen.

— **(Szilveszter-estély.)** A pécsi polgári daloskör 1895. évi december hó 31. én a „Vigadó” összes helyiségeiben (Schwartz-palota) táncal egybekötött nagy tréfás Szilveszter-estélyt rendez, a következő műsor mellett: 1. Népdalok, férfiak Köppel-től. 2. Sanyaru Vendel, tréfás magánjelenet Schild-től, vagy egy éhes diurnista gyászos tűnődése Nick kirakatja előtt, de kivirul orcája, a midőn a népkonyha üdvös intézménye eszébe jut. 3. Deákcsiny, nagy tréfás jelenet vagy egy életunt kicsapott horvát jogonc rémtette, mely alkalommal tanárját csúfosan felülteti. 4. Ot milleniumi pincér, legujabb tréfás jelenet Teich O.-tól, kik külön a mai estélyre lettek szerződötve — különösen azon célra, hogy a kedves vendégeket mulattassák — dresszíroztattak. 5. Megzavart szerenád, új jelenet a modern paraszbecsületből Eyle-től. Andró és Gyurka mérkőzése a hatház-utca 33. számú ház előtt, több éjjeli bagó és dalegyleti tag közreműködésével. 6. Népdalok, férfiak Huber K.-tól. 7. Pécsi tragédiák, magánjelenet Stern-től. 8. „Margaréth”, új érdekfeszítő tréfás jelenet Böhme-től, melyben négy bősüült vetélytárs imádoztjuk bájjait előző és képben lemásolják. 9. Bohóc a törvény előtt, tréfás kettős (itt először) Simon E. től, egy a Konrád-féle cirkusból zálogba maradt bohóc élményei, vagy konfliktus a rendőrséggel. 10. A czinkotai nagyitcsés dalos egy let vendégzereplése, nagyhatású tréfás jelenet, mely alkalommal a vendég egyleti elnök a szép korcsmárosnéval polgári házasságra lép. 11. Takarodó, tréfás férfiak Böhme-től, vagy az ó év eltemetése. Műsor után tánc. Belépti-jegyek ára: előre váltva

Jugyák őrmester uram is felment a szobájába s ott vetkezni kezdett. Mi ajtónk nyílásán keresztül lestük a történendőket. A mint Jugyák a lámpát eloltotta, olyforma locsogás hallatszott, mint mikor a lánchidről egy öngyilkos ugrik a Dunába. Egy másod percnyi szünet állott be; de ennek multával rémületes sikoltás, a sikoltás után pedig kegyetlen istenkáromlás hallatszott. A zaj hallatára a legények kiugráltak ágyaikból s hanyatt homlok rohantak Jugyák szobájába. Hogy a feltűnést kerüljük, mi is oda siettünk Gyertyabéllal. Midőn az ajtót kinyitották, borzasztó látvány tárult szemük elé, a szegény Jugyák feje bubjáig vizesen ott kucorgott az asztal mellett. A nagy mosó teknyő telve hideg vízzel ágya alá volt téve. Ez az én művem volt. Gyertyabél, midőn belopódzott Jugyák szobájába, kivette ágyából a szalmaszékot és a deszkákat s nádpalcákat rakott helyökbe, melyeket lepedővel terített le. Jugyák őrmester semmi rosszat nem gyanítva, szokás szerint elfújta a lámpát s ágyába ugrott.

A megindított vizagát csakhamar kiderítette a valót, s engem Gyertyabél barátommal együtt kicsaptak az intézetből.

Mit bántuk mi azt, csak hogy megbosszultuk magunkat!

80 kr., a pénztárnál 1 frt. Jegyek előre válthatók: Póth Gábor, Köszl János, ifj. Rézbányai János urak kereskedésében és Schwartz Károly ruhafestő egyleti tag urnál. A zenét Korodi Károly népzene-kara szolgáltatja. Kezdeté pont 8 órákor. — Bemenet a Percel-utcai feljáratnál.

— **(Hűtlen cseléd.)** Egy fiatal, csinos leányzó kísérték be tegnap a kapitánysághoz a rendőrök. A leányzó lopott. Lopott pedig a gazdaasszonyától, kinél cseléd volt, egy csomó fehérneműt és ruhákat s aztán, mikor tul akart a lopott tárgyakon adni, hát elcsipték a rendőrök és bevitték a kóterba. A tolvaj cselédet Hahn Julisnak hívják, a hol szolgált, gazdaasszonya igen megbízott benne, rábízván az egész házban sokszor a felvigyázást. Egy ilyen alkalmas pillanatban követte el aztán a lopást a hűtlen cseléd, a ki most már a bíróság előtt fog felelni tettéért.

— **(Csáló mészároslegény.)** Horváth Géza, fiatal kaposvári mészároslegény felkerült Kaposvárról Budapestre és ott azon cím alatt, hogy nagy örökség vár rá, befonta a jóhiszemű embereket s egy csomó kölcsön felvétele után megszökött. A szökevény csalót aztán a károsok feljelentették a törvényszéknél s most az országosan körözött Horváth Gézát, a ki tizenhétéves, közép-magas testalkatú, piros arcú, fekete hajú, fekete szemű fiatal legény és fiatalsága dacára is be tudott fonni élemedett, öreg embereket, kicsalván tőlük olyan pénzt, a mit majd soha napján fizet vissza.

— **(Nem tetszett neki a rabkoszt.)** Erdő, mint egy fiók elefánt; fiatal legény olyan öklökkel, melyek, a leghatalmasabb angol acél-boxerekkel vetekedhetnek és be volt csukva — tilos koldulásért. Letülte a negyvennyolc órát Zánár Mátyás és ma, mikor kieresztették, bucsuzóul így szólt a porkolábhoz: „Aztán, ha máskor becsuknak, jobb kosztot adjanak, mert ha ki-zabadulok, kitetem magukat a zújságba.” És kezét belemélyesztve a nadrágzsebébe, büszkén távozott, mint a ki nek — korog a gyomra.

— **(Halálozás.)** Mint egy Győr-Révfaluból érkezett gyászjelentés hírül adja, gróf Laszberg Arthur, a szentlőrinci Nádas-féle uradalom volt jószág-kormányzója, kit e minőségében megyénkben is igen sokan ismertek és kiválóan kedveltek, f. hó 21. én meghalt. A gyászoló család szomorú jelentése így hangzik: „Özvegy Laszberg Arthur grófné Rumpach Gizella saját maga, úgy kisgyermekai: Jolánka és Károly; továbbá Laszberg Rudolf gróf és neje Perlaki Malvin, valamint gyermekeik: Ervin, Olga, Margit, Ákos, Rudolf, Andor és Erzsike nevében is, fájdalomtól megtört szívvel jelentik forrón szeretett férjének, testvérének és sógorának, illetve édesatyjuknak és nagybátyjuknak, Laszberg Arthur grófnak, az I. magyar általános biztosító társaság kárbecslőjének f. évi december hó 21. én este 7 órakor, életének 51 ik, boldog házasságának 6-ik évében hosszas szenvedés után bekövetkezett gyászos halálát. A boldogultnak földi maradványa folyó évi december hó 23. án d. u. 3 órákor fog Révfaluban, az öreg-utcában levő 89. számú saját házból az ág. hitv. evang. szertartásai szerint a győr belvárosi köztemetőben örök nyugalomra tétetni. Győr-Révfa, 1895. december hó 22-én. Béke hamvaira!” — Witt József a „Mohácsi Takarékpénztár” vezérigazgatója hétfőn, f. hó 23-án 78 éves korában meghalt. Temetése, melyet a takarékpénztár rendezett, ma délután ment végbe.

— **(Betörés Kisbudmérien.)** Feibek György kisbudméri lakos házában ablakát tegnap este 8—9 óra tájban eddig még ismeretlen tettesek betörték és azon keresztül a szobába behatolva, onnan úgy-

szólván minden elvihetőt elvittek. Mire a meglopott gazda észrevette a betörők garázdálkodását, már csak üres szobát talált, a hol kifosztva álltak az ágyak, feltörve és kiürítve a szekrények s a betörők pedig már ismeretlen tájak felé jártak. A meglopott gazda még azon este megtette feljelentését az ismeretlen betörők ellen, kik körülbelül háromszáz forint értékű tárgyat tolvajoltak el. A csendőrség erélyesen nyomozza a vakmerő betörőket.

— **(Nem tudja a lánya addressát.)** Egy levél érkezett ma a rendőrkapitánysághoz. Egy levél, messze földről, Vas megyéből, honnan Huszár József halmosi lakos írta, még pedig azért, hogy megkérje a rendőrséget, hogy pihatólja ki a lányának, Huszár Teréznek az addressát. Huszár Teréz még a nyáron eljött hazulról Pécsre, hogy majd itt szolgálatba áll. Azóta nagy idő elmúlt, de az apját még csak egy sor irással sem tudósította, hogy mikép van sorsa itt Pécsen. Az apa csak várta, várta a lánya levelét, de végre is elvesztette a türelmét és most a rendőrség segítségét veszi igénybe, hogy ha a lánya nem akar neki levelet írni, hát majd ír ő, csak megtudja a címét, hogy hol szolgál, melyik utcában, melyik házban az a leány, ki így meg tud feledkezni az otthonról s otthon érte aggódó szüleiéről, hogy még csak egy sor irással sem értesíti az apját, hogy hogyan érzi magát itt az idegenben. Lehet, hogy nagyon jól; lehet, hogy nagyon rosszul. A mit majd megtud az apa, ha a rendőrség kikutatja a lánya tartózkodási helyét.

— **(A mohácsi kir. adóhivatal köréből.)** A pécsi kir. pénzügyigazgatóság Hahn József végzett középkereskedelmi iskolai hallgatót és jelenleg mohácsi kir. adóhivatali díjnokot ugyanezen hivatalhoz díjtalan adóhivatali gyakornokjelöltté nevezte ki.

— **(Egy derék színész halála.)** Mint Aradról jelentik, Főriss Pista, kitűnő vidéki színész, tegnap meghalt. Főriss a vidéki színészek között, a legelső komikusnak és a legjelesebb „naturbursch”-nak volt elismerve, s ahol járt, mindenütt nagy sikereket aratott. Komikuma nemcsak a színpadon, de az életben is megnyilatkozott, s a bohème világban kötetekre menő anekdoták járnak szájról szájra, a melyek mind az örökké vidám Főriss Pista kalandjairól és élményeiről szólnak. Főriss az utolsó öt éven az arad-nagyvárad színtársulatnak volt a tagja, de már egy év óta nem lépett föl a színpadon gége és gyomorbaja miatt. Fiatalon, harminchat éves korában hunyt el.

— **(Megvert asszony.)** Nem a legjobb egyetértésben élnek egymással Pety András és a felesége Nagy Rozália. Legalább az egész kálvária-utca ismeri őket az örökös veszekedésekről, a miket naponként rendeznek az egymás nagyobb mulatságára. S e veszekedésekből hol az ember hol az asszony került ki győztesen eddig; de még olyan háboruvá sohasem növekedett közöttük a versengés, mint tegnap este egy tíz óra tájban, amikor is a férj alaposan eltárgyalta az asszonyt, úgy, hogy az ütések helye még ma is meglátszott a karján, hátán és a vállain, mikor jelentést tett a rendőrségnél. Azonban, mivel maga is beismerte, hogy ő se engedte szóval és bizony vissza-vissza is ütött férjeurára, ha szerét tehetette a háboruszkodás közben, a rendőrbiztos megmagyarázta neki, hogy rendőri beavatkozásra az ügyekben szükség nincs, hanem menjen a járásbíróshoz és jelentse fel az urát, könnyű testi sértésért. És az asszony el is ment.

— **(Köszgyűlés.)** A „Baranyamegyei Hadastyan Betegsegélyző Egylet” 1896. évi január hó 6-án délután 2 órákor a Baumler-féle vendéglőben (Nepomuk-utca 12. szám) lévő egyleti helyiségben tartja XX. rendes köszgyűlését. Tárgysorozat: 1. Az öttagu

számvizsgáló bizottság választása a 29. §. a) pontja értelmében. 2. Az elnök, két alelnök és az összes választmányi tagok választása a 26. és 29. §§. értelmében. 3. A tisztviselők kinevezése az elnök által. 4. A választmányi közgyűlés előtt 8 nappal átadott beadványok tárgyalása. 5. Ruhatarozási hátralékok behajtásának megállapítása. 6. Fiók egyletek mihez tartása. 7. Számvevői tiszteletdíj megállapítása. 8. Fiókegyletek rovas csoláshoz költségek megállapítása.

(A szegzárd-mohácsi vasut.)

Mohács község képviselőtestülete f. hó 21-én tartott ülésében foglalkozott a Szegzárdról Mohácsig építendő vasut ügyével. Leopold Sándor, a vasutvonal engedményese a város hoz anyagi támogatásért fordult. A képviselőtestület azon tagjai, kik a város érdekeit szívükön hordják, az anyagi támogatást megakarták adni, hogy végre a vonal létesítése biztosított legyen, mert Mohácsnak már évek óta beteg közgazdasága csakis akkor kaphat új életet, ha ez a vonal létesül. A józanul gondolkodókat azonban legyőzte a hasznos ujtásoktól rettegő és minden áron opponálni akaró erőszakos tömeg. Az anyagi tömeg. Az anyagi támogatást megtagadták. Ez azonban Leopoldot tervének kivételétől nem fogja visszaríasztani, mert sajnos lenne, ha a józan ész az erőszaknak engedne. (És itt tiltakoznom kell a „Mohács és Vidéke“ községi képviselőtestületi ülésről szóló tudósításában foglalt azon állítása ellen, mintha az egész pécsi sajtó ellenezte volna a vonal létesítését. Igaz, hogy a pécsi sajtó két orgánuma ellene volt, de a „Pécsi Figyelő“ az én tudósításaim alapján mindenkor támogatta az eszmét. A „P. F.“ mohácsi levelezője.)

— (Egyleti élet.) A „mohácsi iparosok olvasó köre“ vasárnap tartott választmányi ülésében határozatképpen kimondotta, hogy a kör helyisége teljes kiépítését Sperl János építésznek, mint legolcsóbb ajánlattevőnek 8210 forintért adja ki.

— (Kimutatás) a pécsi ízr. nőegylet f. é. dec. hó 7-én tartott Theaestélyi jövedelmeiről. Bruttó jövedelem 1120 frt 35 kr. Kiadás 423 frt 35 kr. Tiszta jövedelem 697 frt. A jövedelemből fedezést nyer a szegény gyermekek ruha és cipő szükséglete, 30 öl tüzi fa s egyéb havi és rendkívüli betegsegélyek. Felülfizettek: Weiss Zsigmond 24 marka, Megyeri Krausz Lajos, Cserkuti Engel Caesarine, Grosz Antalné. 10—10 frt Csepregi Schapinger Hedvig 7 frt Özv. Krausz Abr.-né, Megyeri Krausz Izidor, Fürst Ida, Jánosi Engel Nina, Mandel Ignácz Mandl Béla, Krammer Mór, Justus Muki, Jánosi Engel Gyula, Dr. Mendl Lajosné, Lengyel Adolfné Pellérd, Dr. Stein Lajos, Hirsfeld Katalin, Spitzer Béni, Jánosi Engel József, Tauszig Zsigmondné 5—5 frt König Mór Dombóvár, Weiler Sarolta, Cs. Schapinger I., Dr. Kaufer Jenő, Grünhut Károly, Bécs, 4—4 frt Pauntz Adolf 3 frt 50 kr. Oblath Adolfné, Dr. Nemes Vilmosné, Engel Lajos Bpest, Steinbach Sándorné Bécs 3—3 frt, Wohl Hermanné, Singer Fáni Bécs, Na schitz Adolfné, Alt Julia, Klein Bernátné, Dr. Deutsch Antal, Justus Miksáné, Schvabach Zs.-né, Dr. Perl Árminné, Schiller Józsefné, Dr. Krausz Jenőné, Dr. Kelemen Mór, Wessely Dr. Kertész, N. N. Schertz Géza Csurgó 2—2 frt Ruh Valéria, Dr. Breuer, Haberfeld, Tausz Gy. Kohn Lajos, Reinfeld Leopold, Steiner S. M. G. A. Miss Bruce 1—1 frt. A felülfizetések összege, 209 frt 31 kr. A nőegylet elnöksége hálás köszönetét fejezi ki a légszesztársulatnak, Strauss cukorkagyárosnak, a helyb. borkereskedőknek, Sipőcz gyógyszerész urnak, a rendező uraknak, a sajtónak, a felülfizetőknek s mindazoknak kik az est sikeréhez hozzá járultak.

Párisi divat. A tavaly ily címen megindított divatlap második évfolyamát kezdi meg januárban. Most, mikor a francia izlés,

divat még a szokottnál is jobban uralkodik mindenben. Magyarország művelt hölgyközönségének okvetlenül szüksége van olyan lapra, mely ezt a francia izlést igazán tisztán tükrözze vissza. S a Párisi Divat megfelelt e feladatnak. Hogy megfelelhessen, arra képezzé teszi az, hogy képei csupa fényképek után készült másolatai a párisi legelőkelőbb divattermek mintaruháinak; cikkei pedig tudomására hozzák a hölgyeknek mindazon újításokat, melyeket Páris a divat terén kitalált. Többi cikkei a háztartásnak, társadalmi szokásoknak, lakásberendezésnek, kézimunkáknak, főzésnek tárgyában adnak tanácsot. A Párisi Divat még azon hölgyek számára is lehetővé teszi azt, hogy igazán francia izléssel és eleganciával öltözködjének, kik vidéken laknak, kik ruháikat maguk készítik, sőt a kik ruházatukra nagy összeget nem is áldozhatnak. Megismerteti a hölgyeket a budapesti legjobb bevásárlási forrásokkal s a szerkesztőség minden megrendelés, bevásárlás dolgában kész örömmel van segítségére az olvasóknak, valamint kérdéseikre is kimerítően felel a szerkesztői üzenetekben. A divat- és kézimunka-rész két nagy ívet foglal el a lapban; ezekhez járul még harmadik iv gyanánt a regénymelléklet, mely négy nagy lapon közöl illusztrált regényeket s ezek mindig a legújabb s legérdekesebb francia regények közül vannak kiválogatva természetesen úgy, hogy e lapban jelennek meg először.

Kéthetenként szabásmintaiv és havonként egyszer színes divatkép járul a laphoz.

A „Párisi Divat“ előfizetési ára egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. A „Pesti Hírlap“ politikai napilappal együtt egész évre 18 frt, félévre 9 frt, negyedévre 4 frt 50 kr. Mutatványszámot szívesen küld a kiadóhivatal.

— Lapunk legközelebbi száma pénteken este jelenik meg.

Művészet, irodalom.

○ Rémdráma. Hétfőn elég szép számú közönség előtt, kiknek nagy részét a megyei tisztújítás után itt maradtak tették, Hugo Viktor Quasimodo-ja került színpadra Boguárral a címszerepben, a ki megmutatta, hogy miként kell a süket a rémségesen csuf haragozót jól alakítani s kifogástalanul megjátszani. R. Balogh Etel remek Esmeralda-ját ismerjük a nyári szinkörből. A többi szereplők közül Kissné ért el legnagyobb hatást drámai kitöréseivel. Igen jól játszott még Peterdi, aki a gaz Fleuriet intrikus szerepében ugyancsak visszataszító alak volt. Polgárné rekedtsége és köhögése miatt nem valami élvezetes volt. Mészáros Főbuszt a tőle megszokott korrektséggel játszotta. Az egész előadás a jobbak közé tartozott. Itt megemlítjük még, hogy Somogyi újra kezd ott is takarékoskodni, a hol a spórolásnak helye nincs. Előadás után a színház előtt pokoli sötétség volt. Ha az Otthon-kávéházból egy két sugár nem világít a színház előtti térre, úgy lábát-nyakát törheti az ember a főbejárat előtti lépcsőzeten. Jó lesz tehát máskor az utcai két nagy lámpát meggyújtani. Vagy csak parádénak van az oda állítva?

○ Akvarellek. Ezen a címen jelent meg a karácsonyi könyvpiacon egy kötetnyi elbeszélés Bérczy Károlytól: A szerző lapunk olvasóinak régi ismerőse és kedvence s munkáiból ítélve bizonyára meggyőződtek róla, hogy Bérczyt nem hiú írói viselkedés vezérli irodalmi munkásságában, mert műveiben igazi hivatottság, valódi költői ihlet nyilatkozik meg oly zamatossal előadásban, a mely

élvezetessé teszi annak minden sorát. Tíz elbeszélést tartalmaz a most megjelent kötet, a melyek mindegyike egy-egy megkapó képet tár elénk a mindennapi élet ezerszínű változataiból. Nem a szenzációs fordulatokban gazdag meseszöveg, sem a nagy aszenvédelek idegrázó festésében tetemeslő páthos az, ami ezekben az elbeszélésekben figyelmünket lekötö, hanem az élet egyszerű viszonyainak éles megfigyelő képességre valló hű és igaz ecsetelése teszi azokat előttünk oly vonzókká. Alakjait a legapróbb jellemző részekig oly plasztikusan domborítja ki, hogy bennük önkéntlenül is egy-egy régi ismerőstünkre vélünk bukkanni, a kívül mintha már találkoztunk volna az élet színpadán. Es a realizmus, a mely azonban távol áll a modern irány által előszeretettel kultivált durva nyereségtől, párosulva nyelvezetének tőről metazett, zamatossá magyarságával, képesik Bérczy munkáinak főkésségeit, a melyekhez — szerintünk legalább — nem csekély mértékben járul az is, hogy szerzőnk az erkölcsi alapot, a költői igazságszolgáltatást nem tartja oly idejétmúlt ócskaságoknak, a melyeket holmi megrázó szenzáció kedvéért sutba lehetne dobni. Nem üres csillogású szappanbuborékok ezek az elbeszélések, a melyek csak a szemek gyönyörködtetésére szánvák, de szétpattanva nyomot sem hagynak maguk után; van azok mindegyikében erkölcsi mag, a mely termékenyítőleg hat a kedélyre. Valóságos irodalmi nyereségnek kell tehát jelezniünk e könyv megjelenését, melynek fényes nyomdai kiállítása is megfelel a tartalom belbecsének, úgy hogy az minden tekintetben díszet képezheti bármely szalon asztalának. A könyv 2 koronáért minden könyvkereskedésben s lapunk kiadóhivatalában is kapható.

○ Nagy írók, nagy nevek. Szász Károly, Váradi Antal, Bársony István, Vajda János, Endrődi Sándor, E. Kovács Gyula, Sas Ede, Feleki Sándor, Tótvölgyi Titusz, Erdélyi Zoltán, Pásztor Árpád, Krudy Gyula, Darnay Kálmán, Adorján Sándor stb.: ime ezek azok az előkelő írói nevek, melyeknek érdekes, mulattató közleményei tarkítják az Ország-Világnak, legszebb képe lapunknak karácsonyi számát. Azonkívül az ország ötven előkelőbb színművésze és művésznője tesz érdekes vallomást arról, hogy mi a legkedvesebb szerepe és miért? Ez a sorozat méltó feltűnést fog kelteni mindenfelé. Az Ország-Világnak ezt a díszes, pompás karácsonyi számát, mely könyvalakban külön regénymellékletet is ad, a januárban belépő új előfizetők ingyen kapják. Az Ország-Világ, melynek ezek után külön ajánlásra nincs szüksége, negyedévre csak 2 frt. Mutatvány számot ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest V. Hold u. 7. sz.)

○ Tanítók albuma. A jövő évi ezer éves országos ünnepély ezer meg ezer módon lesz bemutatva, megünnepelve. A sok alkalmi dolog közt nem utolsó Vaday József volt békési, jelenben nagyváradi tanító s a „Tanügy“ c. szaklap érdemes szerkesztőjének megtestesült eszméje, melynek értelmében a hazai tanférfiak és tanítónők közül a 25 ezerből ezeret írásban és képben az utókor részére bemutat. E vállalat megyénként csoportosítja a kiválóbb tanerőket és megyénként bizott meg egyeseket emlékműve külső dolgozó társul. Így Baranyában Sirisaka Andor belvárosi közs. tanítót, lapunk munkatársát s könyvei után széles körben ismert író bista meg a helybeli és megyei tanerők arcképének összegyűjtésével és életrajzainak megírásával. Sirisaka tőle telhetőleg meg is felelt e feladatának, amennyiben sikerült ez alkalommal oly tanférfiak és tanítónők arcképeit beküldenie, akiknek nevei éppen nem ismeretlenek iskolai ügyünk mesején. Eddig 46 paedagógus arcképe jelent meg s legközelebb még 5—10 tanerő lesz bemutatva me-

Urak,

kik a legújabb divat szerint valódi angol és francia szövetekből készült

téli kabátot, utcai, salon, frakk- és díszöltönyöket vagy bármintemű uri- és gyermekruhát kivételes olcsó áron beszerezni óhajtanak, forduljanak a cs. és kir. szab.

Zentler-féle

férfi- és gyermekruhákhoz Pécsen, király-utca, Bazár épület, a városházával szemben.

Megrendelések pontosan és olcsón eszközöltetnek. — Meg nem felelő áruk kicseréltetnek.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palack az itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elzárva.

Eddig fölülmulhatatlan!

Maager Vilmos-

féle

valódi tisztított

MÁJOLAJ

(törvényesen védett csomagolásban)

MAAGER VILMOSTÓL

BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama esetekben, melyekben az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszerárán.

Pécsen kapható: Sipőcz István, Zsiga László, Erreth János és az Irgalmasok gyógyszerárán; Reeh Vilmos, Spitzer fia, Köszl János kereskedésében.

Főraktár és főelárusítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS, III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyomonkövetendők.

Pécsi kölcsönös segélyező-egylet

(Pécs Király-utca 23. sz. saját ház.)

Van szerencsénk a n. é. közönség szives tudomására hozni, miként az az előjegyzések a pécsi kölcsönös segélyező-egylet XXXI. évtársulatának törzsrésztvényeire a mai nappal kezdetüket vették, s e célból az aláírási iva az intézet helyiségeiben, a rendes hivatalos órák alatt (vasárnapokat és ünnepnapokat kivéve) (d. e. 9—12 óráig) kitéve vannak.

Az ujonnan keletkező 1896. évi 31-ik évtársulat, épp úgy mint a korábbi harmincz évtársulat: 6 évre terjed s így az egy-egy részletre megállapított 50 krnyi heti betét 6 éven át fizetendő. A befizetések emez új évtársulatra 1895. évi december hó 30-án kezdődnek s a második hét végeig, azaz: 1896. évi január hó 11-ig teljesíthetők, anélkül, hogy az alapszabályokban megállapított késedelmi pótlékot, az egy heti mulasztásért fizetni kellene. A törzsrésztvények a hat évi ciklusra egyszerre is befizethetők, s ez esetben egy-egy törzsrésztvény után — a 6 évre megjáró 156 frt helyett — 138 forint fizetendő.

Az előjegyzés alkalmával minden egyes aláírt törzsrésztvény után 1 forint beíratási díj lesz fizetve.

Az aláírók, tekintet nélkül a jegyzett törzsrésztvények számára, az intézet rendes tagjai — résztvényesei lesznek, s ezért köztük — hat év letelte után — a megfelelő kamat s az elért összes tiszta nyeresmény, a jegyzett törzsrésztvények arányában, teljes mértékben jut elosztásra.

A pécsi kölcsönös segélyező egylet

elfogad rendes takarékbetéteket is

(1 forinttól bármily magas összegig)

s eme betéteket, rendes körülmények között, ha kisebb összegekről szólnak, felmondás nélkül, nagyobb összegeket pedig, a lehető legrövidebb felmondási idő igénybevételeivel fizeti vissza

s az ily takarékbetétek után 4% kamatot fizet.

A betétek után kivett 10% tőke kamatadót a betétek megterhelése nélkül az intézet maga fedezi.

A vidéken lakó egyesületi tagok s ügyfelek által teljesítendő befizetések megkönnyítése, valamint a részükre kiutalványozandó összegeknek előnyösen való megküldése céljából a pécsi kölcsönös segélyező egyletnek giro számlája van az osztrák-magyar banknál és chek számlája a m. kir. postatakarékpénztárnál.

Mindenemű üzletkötésekre vonatkozó, vagy más egyéb felvilágosítással az intézet vezérigazgatója mindenkor legnagyobb készséggel szolgál s ugyancsak nála, az intézet helyiségében, megszerezhetők az egyesület alapszabályai is, akár személyesen, akár levél útján kívántatnának.

Kelt a pécsi kölcsönös segélyező egylet 1895. évi november hó 28-án tartott igazgatósági ülésből.

Kindl József,

vezérigazgató.

Első alföldi cognacgyár r. t.-nak Kecskeméten.

Alulírottak ezennel kinyilatkoztatjuk, hogy Önöknél már évek hosszú során át szerezzük be cognac és baraczkaszesz szükségletünket és azokkal úgy mi, mint vevőink mindenkor meg voltak elégedve.

Kelt Zalaegerszegen, 1895. május hó 15.

Grünhut Dávid, Kosztolicz Miksa, Házos Sándor, Weisz Sándor, Grünwald Mór, Grünwald Rozália, Kaufmann K. Weisz Jakab, Özv. Rosenberg Sándorné, Ritscher Gyula, Muth Jakab, Gold Adolf, Hajmási István, Scwarcz Mór.

Fenti gyártmányaink kaphatók Ifj. Rézbányai János, Clemente Antal, Nick A. K. és Spiegel József uraknál.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel ki- adóhivatalunkban.

1552. sz.

1895.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 101. §-a értelmében ezenel közhirre teszi, hogy a pécsi kir. járás-bíróság 19383./94 számú végzése által Pécsi egy.külv. tktár végrehajtató javára Haberényi Pál ellen 45 frt tőke, ennek 1894. évi június hó 4. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 18 frt 20 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le s felülfoglalt és 1450 frtra becsült gépekből álló ingóságok, nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a 28622/95. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis a -malom-ntca leendő eszközlésére 1895-ik év december hó 28-ik napjának délután 1 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáronalul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Pécsen, 1895. évi december hó 13. napján.

Fonyó István
kir. bírósági végrehajtó

A régi sörfőződe Pécsen

a karácsonyi ünnepek alkalmával ajánlja a nagyra-
becsült közönségnek sörismerők által is

elsőrendűnek elismert sörét.

Szállítjuk még pedig a világos sört à la pil-
seni és a sötét színű (Bock) sört palaczkokban
és hordókban.

Kitünő tisztelettel

Scholz A. és fia

régi sörfőződe.

Érdekes

levélpapíros különlegességek rendkívül
diszes kiállításban karácsonyi megle-
petésekre

ENGEL LAJOS utóda

könyv és papirkereskedésben

Pécsen, Király-u. 4. az arany hajó száll. szemben.

Ugyanott kaphatók imakönyvek egyszerűtől
a legizlésebb kivitelig, bőr és elefántesont kö-
tésben, Albach, Tárkányi és Hock-féle szövegezéssel.

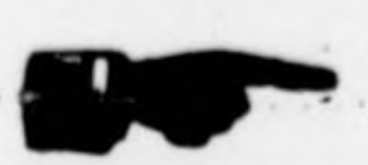
Karácsonyfa diszítések, emlékkönyvek, bé-
lyegalbumok.

Tárcza naptárak

Betlehemek

Relif angyalok

Engel Lajos utóda könyv és papirkereske-
désben Pécsen, Király-utca 4. az arany hajó
szállodával szemben.

Mindenféle óra- és ékszerjavítások a lehető leggyorsabban és pontosan készíttetnek.

Karácsonyi és ujévi ajándékok

a legolcsóbb áron kaphatók

PAPP ANTAL

órás és ékszerésznél

PÉCSETT, Ferenciek-utca 17. szám.

Ugymint arany és ezüst zsebórák, arany és ezüst óralánczok, arany és ezüst jeggyűrűk, arany és ezüst karkötők, arany és ezüst függők, brossok, melltűk stb.

Továbbá a legfinomabb és legújabb bécsi inga órák, mindennemű amerikai és francia ébresztők, párisi teremórák, iroda és hajó órák, schwarswaldi fali órák nagy választékban kaphatók.

Vidéki megrendelések gyorsan, pontosan és lelkiismeretesen eszközöltetnek.

Nálam vásárolt vagy javított órákért többévi jótállást vállalok.

Ó

riási választékban kaphatók karácsonyi és ujévi ajándékokul diszművek, imakönyvek, képes könyvek ifjúsági iratok, a legdivatosabb levélpapírok, valamint mindennemű naptárak az 1896. évre

Günsberger Lajos

könyv és papírereskedésében

Pécsett, Ferenciek-utca 4. szám.

Figyelmeztetik a t. c. közönség a védjegyre.

Értesítés.

Van szerencsém a t. c. közönséget arról értesíteni, hogy

sósborszesz

készítményem, amely minden eddigi kiállításoknál első rendű éremmel lett kitüntetve, és tisztaságánál fogva egyike e nemből a legkeresettebbeknek, — magyarországi egyedüli főraktára **Eizer János** urnál Pécsett van, ezen kívül kapható Pécsett a következő cégeknél: **Berecz Károly**, **Köszl János**, **Reeh Vilmos özvegye**, **Rézbányai János**, **Simon János** és **Spitzer Sándor** uraknál.

Tisztelettel

Barvart Karoly
Budapest, Izabella-utca 48. sz.

Hirdetmény.

Ezennel közhirre tesszük, hogy a felszámolásban álló pécsi egyesült külvárosi Takarékpénztár tulajdonát képező: pécsi 970. sz. tjkvben felvett (1256—1257) hezsz. 260. sz. Malom-utca 12. sz. (Schack-féle) házat és udvart; úgy a pécsi 1457. sz. tjkvben felvett 2126. hezsz. 915. sz. Felsővármház-utca 7. sz. (Emich-féle) házat és udvart zárt ajánlati tárgyalás útján készpénz fizetés mellett szabad kézből eladjuk.

Felhívjuk ennél fogva a venni szándékozókat miszerint zárt ajánlataikat 500 frt bánatpénz csatolása mellett az intézet ügyésze: **Dr. Áronffy Rókus** ügyvédnél (János-utca 3. sz.) 1896. évi január hó 8-ik napjának d. e. 12 óráig nyújtsák be.

Alulírt bizottság fentartja magának a jogot a beadott ajánlatok közül szabadon választani, esetleg azokat visszautasítani.

A beérkezett ajánlatok felett a felszámoló bizottság 1896. évi január 15-én határoz mely után azoknak, kiknek ajánlata el nem fogadtatott bánatpénze azonnal vissza fog adatni.

Az elfogadott ajánlat mellett letett bánatpénz vissza tartatik s tartozik vevő az elfogadásról nyert értesítés vételétől számított, 8 nap, alatt a megvett ingatlanok árát az intézet pénztáránál készpénzben lefizetni; ellen esetben bánatpénzét elveszti.

A részletes feltételekről **Dr. Áronffy Rókus** intézeti ügyvéd ad felvilágosítást naponta d. u. 2—5 óráig.

A felszámoló bizottság.

Világ az éjben.

Meghalt a föld, a vén koldus örökre.
Fehér hóból szemfödő fölötté;
Vagy talán csak mély álomba szendereg
S altatódalt zengnek neki
A viharok, a szelek.

Hogyha meghalt, nem sok maradt utána,
Pusztá dombok, letarolt völgy lankája;
Lombtalan ág, rég elhervadt virágok,
Varjuserég, mely károgya
A viharban kóvályog.

Mint a bánat kedvesünknek sirjára:
Nehéz köd ül estenden a rónára,
Útlan-uton csak a vándor jár csupán
S könnyes szeme vágyva tekint
Hivogató fény után.

Csak egy gyöngye mécsvilágnak a fénye
Reszketne a ködön által feléje;
Csak enyhelyet, egypár jószót ha kapna,
Reggel aztán sivár útján
Vidamabban haladna.

— Hej, a vándor, nem is oly rég, én voltam,
Hajlék nélkül dideregtem félholtan;
Éltem útján, ázva-lázva, dermedten,
Remény nélkül a boldogság
Mécsvilágot kergettem.

S valahára, nagysokara megelémem,
Nyájas otthon mécsvilága int felém:
Egyszerű bár, de énnekem épp elég . . .
Aki fázott, az érzi csak
A kandalló melegét.

Balog István

Emlékezetes krisztkindli.

Irta: Bérczy Károly.

Isten különös jóvoltából immáron a harminkettedik karácsonyt értem meg. Sokszor láttam azóta a kis Jézuskát, amint teli puttonnyal, két marokkal vitte a szebbnél szebb krisztkindliket — mások nála.

De azért rólam se feledkezett meg az isteni Bambinó. Nem kaptam ugyan tőle karácsony egyik szent estéjén még egy sifidarabocskát se, és mégis örökre halás lekötélezte maradok a kis Jézuskának, mert egyszer megmentette az — életemet. Igaz, hogy nem valami nagyon sokra limitálom az életet, de mégis csak ér valamicskét . . .

Husz éves se voltam még, mikor nyughatatlan természetem, fantomokat hajszoló bolondos gyerekeszem máris kicsaltak az élet küzdőterére.

Hogy, hogy sem: elkerültem Zalanak göcseji részébe, egyik mezővárosba vice-notáriusnak.

Késő őszi volt, mikor az gulyásatyafiak rám adva voksaikat: beleültettek a vicensótáriusi szóma székbe.

A faluban, hol rezideálnom kellett, csakhamar megismerkedtem egy otthon lézengő tizedéves orvosnövendékkel és egy bekovártélyozott közöshadseregbeli főhadnaggyal. Mi hárman képeztük a kabátos-eletemet. Összetartottunk, mint a csiriz. Békés egyetértésünket soha semmi se tudta megbolygatni. (Lett volna csak ott egy szemre való fiatal uri fehérszép, alighanem megbomlott volna a kompániánk! . . .)

Karácsony napját megelőző délután a főhadnagy kardesortotve imígy tört rám:

— Hamar muszáj rüsztungot hátodra rávenni, osztán gyűsz ki bele velünkkel a veingartniba! Ánc-cvaj! Kutya etyó mek, ma iszunk bruderkám . . .

A hadsereg mindig tekintély volt előttem. Dehogymertem volna rezonirozni. Nyakam közé kanyarítottam a rüsztungomat, azaz a téli kabátomat s utba ejtve Eszkutáp mostoha fiát is, megindultunk hárman a szőlők felé. A Z.-mindszenti molnár várt bennünket mónárcsuszára, megmeg egy kis halpaprikásra.

Gyönyörű szép téli idő volt. A nap oly erősen tűzött a vastag hórétegre, hogy a szemünk káprázott, ha ránéztünk. De mi azért szivarozva, cigarettázva a legszebb ándunggal tiportuk a ropogó havakat.

Mikor a hegyekbe értünk, hébe-korba el is tévesztettük az irányt. Sem én, sem a főhadnagy nem jártunk itt még soha világegyetünkben. Az orvosnövendék, mint helyi tükre, ismerte csak az utat s jobbra-balra kitérve, addig-addig szimatolt, nézdelt, míg végre is majdnem két órai helyongás után elértük a molnárgazda présházát.

Itt volt ám a jó világ! . . . Meleg szoba, angyali jó ételgöz, teli kancsó bor, és pipák nagy serege és egy félig berugott háziga, ki afölött való mérgében, hogy a meghatározott órában érkezésünket hiába várta s így biztosra vette, hogy becsaptuk: jó maga egyedül látott az evés-iváshoz.

Képzeltető hát, mekkora volt öröme, mikor hármunkat megpillantott. Majdnem hogy keverőlapickával gyömszölte belénk a finom balatoni halakat. Nő meg az öngyártotta, tojás nélkül gyurt hófehér lucskos csuszát.

Csakhamar üres lett a bogrács, kitisztult a lábos. A jó gazda pipával tisztelt meg bennünket. Én szabadkoztam:

— Nem értek hozzá, — mondok, — még ajakam szűz a — pipától.

A derék lisztlopó valósággal megbotránkozott a szólásomon.

— Hogyan lehessen az, — szörnyülködék, — hogy aki magyar: az szűz legyen a pipától?!

— Ikozó von herr von müllner kamerád — kontrázott a tiszt, — nem is motyor, ki nem tudsz pipászni. Atja nekem ide tíz . . . husz, száz, . . . egy milliom pipát; mindenkinek kiszivok. Éljen Kossud Lajos! . . .

Ennyi s ilyen helyről jövő hazafiság láttára és hallatára kapitulálnom köllött. Már egy német katonatiszt csak nem fog ki rajtam, illetőleg nem pipál le! . . .

— Ide a legeslegnagyobb pipát, — kiáltam büszke pipalekesültséggel, — még az ördöggel is versenyt pipállok, ha ezzel kell attesztálni a magyar voltomat . . .

Erre ittunk. Még pedig négyszer egymásután teli poharat üritettünk.

Én voltam ivásdolgában az ugynevezett agent provokátor. Pedig akkor voltan életemben először borozó kompániában. A bort is, meg a többi eszbódító rokonait mindekkoráig csak a hiriből ismertem.

Nótára gyújtottunk. Temettük az Ábrahámot; elvesztettük a bécsi piros zsebkenőnk, és ölettünk kant, aki egyet se nyikkant . . .

Lehetett talán hat óra, mikor az orvosnövendék indítványozta, hogy menjünk immár haza, mert karácsony szent estéjét minden becsületes, jóra való keresztény lélek otthon tölti.

Mi, a lajtinánton kívül hajlandók is voltunk az okos propozíciót elfogadni, illetve hazafelé indulni. De a főhadnagy az ajtóhoz ugrott a kardját kirántva, imígy rémitett bennünket:

— Fölspékelek az enyim széblire, aki innen kitesz az öveje lábát. Hab'ist verstan-den? . . . Nieder! . . .

Nem jó a némettel mókázni, még akkor se, ha az esze józan. (Urísten, van-e ilyen?) Ha meg be van csipve, akkor meg pláne nem tanácsos véle kikötni, mert veszettül kurázsiss.

Szót fogadtunk hát és folytattuk, ahol az imént elhagytuk . . .

A pontok mintegy három órányi időközött jelentenek. Hogy ez alatt a három óra alatt mi történt velem, hogyan kerültem ki a csillagos ég alá: máig se tudom? . . .

Ekkor voltam életemben először borozó kompániában . . .

Talán éjtél lehetett. Óriási hóföregteg dühöngött. Megyek; minden erőmet összeszedve iparkodom előre.

A fejem kábult. Öntudatom tudj' Isten, hun-merre?

Ahova nézek: mindenütt hó, meg hó. Sehöl ember, sehöl állat. Még a csillagok is reszkettek a nagy hidegtől. Egyik gödörből kimásztam, a másikba beleestem. De azért előre, csak előre! . . . Vitt az élet ösztöne.

A vad, kietlen, kifagyott, hófödte vidék: az éjjeli borzalmas magány némileg visszaadták öntudatomat. Ekkor ijedtem csak meg igazán. Hova leszek, mi lesz itt velem? Elpusztulok. Megvesz a hóföregteg . . .

Egyszer csak mintha valami világosságot láttam volna. Eszembe jutott, hogy most van karácson-éjjel. Eszembe jutott a betlehemi rongyos istálló, aki fölött megállott a csillag. Nem ezt a csillagot látom-e most, nem a betlehemi rongyos istállóból dereng-e az a gyöngye világosság?

Lankadó erőm utolsó cseppjeit szedtem össze s majdnem futva indultam az irány felé, ahonnet az élet integetett felém tüzes szemével.

Odaértem végre. Olyan indián-kunyhó-szerű, nádputri volt. A csucsán vastag karikákban ömlött a füst.

Zörögtem az ajtón. Semmi felelet. Még egyszer zörögtem. Ujra csak csönd. Aztán a vállammal nekifeküdtem az ajtónak, ami egy recscsenéssel feltárlt s én ajtóstul a kunyhó porondján feküdtem. Rögtön torkon is ragadtak. Egy zsiros haju vén paraszt elkiáltotta magát:

— János ébredj! Itt a finánc, hogy istene ne legyen neki!

Szólta volna, de belém fojtotta a vén lator a szót. Az volt a szerencsém, hogy a János helyett más valaki ébred föl. Egy fiatal, talán tizenöt-tizenhat éves, gyönyörű szép arcú leány. Rám nézett. Megsajnálta.

— Nem finánc ez szűlém, — mondta, — mer' hogy nincsen se puskája, se kardja.

— Ostoba vagy, nem értesz te még a politikához, — vágott szavába az én szíves háziga, — kelsz föl csak János bátyádat. Addig nem ereszttem ki a kezem közül ezt a két lábú kopót.

János bácsit pedig nehéz volt súlyos álmaiból fölverni. Mikor végre kitörülte apró szemeiből durva könyökeivel az álmot: végig mért s így szólt hozzám:

— Inkább születél volna vakon, semhogy idehoozon az ördög! . . .

A másik ezenközben megunt a torkomat markolászni s rögtön iparkodtam az erőszakkal rám oktrojált finánc-ság alulmagamat tisztázni. De nem hittek. Mindakettő kiment a gunyhóból, hova ez a beszéd halatlazott be:

— Ne légy olyan mula János. Végezz vele. A finánc nem embör. Nem kár érte.

— Még nincs embervér a kezemen Mihály bátyám. Irtódom tőle.

— Hát gyerek vagy? A kurtanyelű balatkával egyet-kettőt a tarkójára vágysz, osztég egy kutyával kevesebb lesz a földön.

A hatam borsódzott. Inkább fagytam volna meg, semhogy itt meggyilkoljanak!

— No nem bánom, hát lölke rajta Mihály bátyám, majd végzek vele!

Az öles bugris csakugyan bejött. A ködmenek alatt kezdett turkálni. Nyilván a gyilkoló szerszámját kereste. A leány összetette kezeit:

— János bátyám, ezen az éjjelen született a kis Jézus és kend meg ölni akar?

E pillanatban távoli harangszó szava csengett nagynehezen a szünni kezdő viharon keresztül. A leány térdre hullva folytatta:

— Hallja János bátyám, most csenditnek másodikát éjféli misére. Elkarhozik, örökre az ördögé lesz a lölke, ha most gonosz cselekedeten járta az eszt . . .

A durva bugrist megtörte a harang és a leányka lágy szava. Rám se hederített aztán. Leült a földre terített bundára s dudorázta:

Isten angyali jövének melléjük,

Nagy félelemmel tellék meg a szívök.

Engem a hideg kezdett borzongatni. Lát-
ták rajtam, hogy beteg vagyok. Betakartak
az egyik bundába; frissen főtt lörkölyicával
kissé fölűdítettek s a legnagyobb gonddal sü-
rögtek-forogtak körülöttem, mignem — el-
aludtam.

Másnap tudtam meg, hogy az én istá-
polóim titkos pálinkafőzők voltak, akik biz-
tosra vették, hogy karácsony éjszakáján em-
ber nem fogja őket zavarni dolgukban. Azt
is hallottam, hogy az én esetemet megelőző
télen hét finácnak örökre nyoma veszett a
mindszenti szőlőkben. . . .

Igy mentette meg a kis Jézuska az én
életemet. . . .

Karácsonyi harangszó.

I.

Kitárva áll a könyv előtte,
Szeme merően rátapad.
Oly sokszor olvasott belőle,
S szívébe' hangot még se ad;
Nagy szellem irta, rajt' a bélyeg
Egy-egy során s erős hevének
Tüze kivillan mindenütt, —
De, hajh, csak perzsel és nem éltet
Nyomán kivész a hit, az élet
S a kárhoznak napja süt.

Beutazta a félvilágot,
Tanult ismerni embert, ezreket;
Virág számára nem virágzott,
Tövisre gyakran lelhetett.
Átélt sok évet messze tájon,
Járt Szaharán s az Óceánon;
S hogy visszatért, mi lett a haszna? . . .
Többet tudott, míg el se ment!
Nem győtré a kétely hatalma,
Azt sem tudá, hogy mit jelent!

Tudós volt. Bölcs volt. S ime mégis
Tévelygve járt árutakon;
Agyával fölhatott az égig,
S a föld porában gyáva lom
Lett. Vezérvilágra
Sohsem talált és mindhiába
Harcolt az eszmék táborában,
Sivár győzelmet nyert, ha nyert;
És bár halad előre bátran,
Hinni egészen elfelejt!

A könyv untatja. Félre dobja
S egy másikat keres elő;
A por belepte vastagon a
Címét. Mit bánja mostan ő!
Felüti egy helyt találomra
S olvasni kezdi . . . Künn meg kong a
Harangok érces, mély szava
És átrepül a néma légen,
Hirdetve a nagy mindenségben:
Szent és dicső ez éjszaka!

II.

Nem tud olvasni, bár akarna.
Mire figyel? . . . Hát a harangra,
Ugy elhallgatja mély szavát
És érzi azt, mit még nem érzett:
Hitért esd a tévelygő lélek . . .
De még nem adja meg magát;

Miben higgyem? Ama tanokban,
Miket hirdetnek templomokban
Az önző, gyalró emberek?
Mivel bölcsőbbek azok nála?
Csak olyan gyalró igazság a!
Alapja könnyen tönkre megy.

Feláll. És más könyvet keresget;
Van száz és száz, olyanra lelhet,
Milyet éppen csak megkíván.
Mikor már egyszer sorra nézte,
Szeme megakadt végesvégre
Egyen . . . az ősi biblián.

Krisztus ez éjjel jött világra,
A bűnös embert hogy megváltsa
Érette halva kinhalált;

Egész élethistóriája
Megírva áll a bibliában;
Elüzi a harang szavát.

Mert érdekes. Ki sem tagadja.
Regényes bár a foglalatja
S kevés is benne az igaz.
De hát ember csinálta ezt is,
S ezek hol a valót lefestik,
S azt is beszélnek, vaj' mi az?

Előveszi s olvasni kezdi,
Szemét sokáig rajta veszti,
Levél levélre hajt tovább;
S mindegyre jobban belyemélyed,
Megnyugszik lassanként a lélek:
A hitre ime rátalált!

És kondul újra a harangszó,
Hajnalhasadtán messze hangzó
Kicseng a néma légbe;
Jézus leszállt már a világra,
Most van, hol hívó ajk imádja,
A pásztorok miséje!

III.

Megrázkodik. Künn a harang szava
Tovább zengi a nagy dicsőenket.
Mily gyorsan elmúlt ez az éjszaka!
A könyv, most látja, milyen érdekes.
Mohón olvassa és végére jutva,
Elülről kezdi és olvassa újra:
Mért jött e földre Isten egy fia,
Hogy a bölcsőtől sirig értünk eljen,
Szenvedjen, küzdjön s kereszthalált érjen . . .
Örök igazság vagy, szent biblia!

És szól: „Tanultam bölcssek minden könyvét,
Ismérem mind, mit ember alkotott;
Még sem kerültem volna ki az örvényt,
A mely felé tudásom ragadott.
De hála néked magasságos Isten,
Meghajtom térdem színed előtt itten,
Hogy tévelyegtem, mostan már belátom:
Hit nélkül a tudás semmit sem érhet,
S ki ezt megadtad emberek szívének,
Jézus, te légy hát én vezérvilágom!

Igric.

A regementet áthelyezték.

Irtá: Honthy István.

. . . S a regementért szörnyű kár: így
énekli ezt a „Jehova“ költőjének lapjában
egy fin desicéle-beli fiatal és szellemes trubadur.

De hiszen tartoznék csak ez a fiatal és
szellemes trubadur a sárvári férfivilág ama
részéhez, melynek tagjai himen rózsálcáit
viselik, majd nem ragadtatta volna magát
költői ömlengésekre, hanem csak szabad nyelven
rideg prózában nyilatkozott volna meg:

— Hála Istennek!

S bizony mondom, hogy e két szóban
többet mondott a sárvári férfi-világ himen
rózsálcáit viselő része, mintha ezer jambus-
lábban zengte volna el örömet azért, mert a
regementet áthelyezték!

Akinek elég * nagy oka volt örömeinek
ebben a két szóban mindent ecsetelő kifejezést
adni — legalább a világ szerint — az a
sokak közt Szabó Tihamér úr is volt.

Szabó Tihamér úr, foglalkozására nézve
városi aljegyző, multjára nézve végzett föld-
birtokos és jelenére nézve egy fiatal és csinos
asszonykának férlikora delén levőnek éppen
nem nevezhető kedves férjecskeje.

Szabó Tihamér úr azzal kezdte az éle-
tét, mikor már a gyűlölt gyámi porázzal sza-
badon eresztették, hogy elverte az apjáról
örökségül rámaradt pár ezer hold földet. Ez
volt az első bolond tette.

A másodikat akkor követte el, mikor
kináltak neki egy gazdag kereskedő-lányt —
természetesen, akkor még neki is volt vala-
micske vagyona — s ezt nem vette el.

Mikor a pár ezer hold föld oda volt, a
helyett, hogy föbe lőtte volna magát, beállított
az alispánhoz, a kivel cimborák voltak a jobb

sorsban, s bevásárltatta magát vele a szürke
beámterek közé. Ez volt a harmadik bolond
tette.

Mindezeket megbánta később, hanem
hát mit ért már a bánat akkor?

A negyedik bolondságra akkor veteme-
dett, mikor — mint végzett földbirtokos és
szerényen díjazott városi aljegyző — elvette
egyik kiérdemesült elődjének a lányát, a kis
Fehér Gizát.

Fehér Giza a város egyik legszebb lánya
volt, bájos és szellemes, kitűnő táncos, a
bálak királynője, a ki azonban pártában tán-
colta végig a huszadik tavaszát is a majali-
sokon. Mert hát tudva volt róla, hogy maga-
val viszi egész hozományát a leendő férjének,
s egy kissé mégis, mintha rátartós, ábrándozó
és nagyravágyó lenne.

Ezt a negyedik bolondságot azonban
mindezekig nem bánta meg Tihamér úr.

Kis feleségével valóságos paradicsomi
életet élt, az igaz, hogy eleinte, mindjárt a
mézeshetek eltelte után, úgy tetszett neki,
mintha a kis asszony idegenkednék az ő nem
épen torró ölelésétől; zsenirozná tuskés ba-
jusszal ékeskedő vastag, husos ajkáról a
csók és unatkozónak az ő mélységes, mord
hangjának a hallásakor. De azután egyszerre
megint megváltozott minden. S különösen,
mikor elvitte Gizát a tisztai bálba, a bál után
rá sem ismert többé az ő idegenkedő, unat-
kozó kis feleségére.

Giza vidám, boldog volt. Szívesen ölelte
meg, mikor a hivatalba ment; csókkal fo-
gadta, ha hazatért. A vacsoráját pajkos csin-
talansággal vidámitotta; saját kis apró kezecs-
kéivel segítette rá a felöltőjét, mikor egy kis
tarokkra este a kaszinóba elnézett s vágya-
kozó édes hangon kötötte a lelkére, hogy
siessen ám haza.

S még akkor sem haragudott, ha a ren-
des féltiz helyett tizenegy óra, sőt éjfél ve-
tette haza.

Hát mért bánta vona meg ezt a negye-
dik bolondságot?

Mikor az embernek van nyugodt, biz-
tos hivatala, meg egy aranyos felesége; s ez
a hivatal öregségére elég pénzt ad ahhoz, hogy
egyik hónap elsejétől a másikig eléledgeljen,
s ez a feleség hidegvérrel ruhát rakosgat az
ember reumas tagjaira s herbatéát főz, ha
köhécselünk: kell-e ennél nagyobb boldogság.

Bizony nem. S Szabó Tihamér úr is ezt
vallja; ezt vallja most is, hogy a kaszinóban
a rendes, esti tarokkpartit játsza, egy hétre
rá, hogy a regementet áthelyezték.

* * *

Papp Pali, a kis közigazgatási gyakor-
nok, meg Tölcsér Béla, törvényszéki jegyző,
a sárvári fiatalság két tagja, éppen befejezték
egy karambol partit.

Minthogy már tízre jár az idő, veszik
a mentsikolljaikat és távozni készülnek. Még
el kell nézniök a kávéházba is, nincs-e ott
valami jó kompánia. Mert itt a kaszinóban
nagyon unalmas az élet; ők csak a hivatalos
megjelenés kedvéért járogatnak fel, de bizony
szórakozni nem szórakoznak.

Hiszen most sincs ott más, mint Szabó
Tihamér, meg a városi alkapitány. Ezek is a
tarokkot kergetik mindig.

A kis közigazgatási gyakornok, mikor
búcsúznak az uraktól, így szól Tihamér úrhoz:

— Nem jön még jegyző ur?

Szabó Tihamér nem megy.

A városi alkapitánynak pedig — úgy,
hogy a gyerekek is meghallják — oda mondja
boldog meglepéssel: — kis feleségem na-
gyon jókedvű volt ma. Nem haragszik meg,
ha később megyek is haza. Hisz egy hét óta
úgy sem maradtam ki.

A kis közigazgatási gyakornok egy je-
lentőset hunyorított a szemével a törvény-
széki jegyző felé, aztán jó mulatást kívánva
az uraknak, egymás karjába kapaszkodva
elhagyják a termet.

Odakünn aztán elneveti magát mind-
akettő.

— Haha, ez a vén bolond. No még ilyen vakot se láttam teljes életemben!

— Még azt hiszi az oktondi, hogy az asszonya most otthon sóhajtozva várja. Pedig ha tudná!

Kontrázik Papp Palinak a törvényszéki jegyző.

Hanem egyszerre elkomolyodnak.

Tölcsér Béla kezdi meg a beszédet.

— Hát legyen az ő boldog hite szerint. S aztán meg csak úgy mondják...

— Nono, pajtás, igaz az. Hanem ha százszor igaz volna is, nekünk mi közünk hozzá. S végre is szép asszonyról mindenki beszélhet rosztat, de egy perfect gavallér soha.

És szinte büszkebben megy, abban a tudatban, hogy ő se más.

Tölcsér Béla helyben hagyja az ő jó barátja állítását.

— Ugy van, ugy. Hanem az mégis feltűnő volt, a hogy az a Virág főhadnagy udvarolt Szabónénak.

— Te hisz én tudom, hogy az az asszony nem lehetne meg szerelem nélkül ennek a vén bolondnak az oldalán.

Vág közbe Papp Pali.

— S csak a vak nem látta, hogy szerették egymást. Hidd el, én sokszor már botránytól tartottam. S csak azt csodálom, hogy az asszony utána nem ment a főhadnagynak, vagy meg nem szökött vele, hogy most áthelyezték a regementet.

Eközben odaérnek a kávéház elé. Már be akarnak fordulni az ajtón, mikor egy pár siet el előttük.

Egy mélyen elburkolt, csinos kis nő s egy férfi. A ki, a mint lép, megcsörren az oldalán a kard s nyomában felpeng a sarkantyú. A kávéház előtti lámpa fénye pedig messze verődik a csakójáról.

A két jóbarát az ajtó árnyékába meghúzódva hallja is, a mint a férfi szól.

— Siessünk drágám, hogy jókor haza érj. És máskor jobban kell vigyáznunk az időre.

A nő pedig visszafelel.

— Eh, mit? Ugyis a kaszinóban van még az a vén oktondi.

... A kávéházban jókedvű kompániára akadnak Papp Pali és Tölcsér Béla, hanem az a kompánia el nem képzelheti, mért vágja magát le a két jó barát a legközelebbi két székre s nevet, kacag úgy, hogy a könnye is kicsordul.

* * *

Másnap este szoáré volt a polgármesternénél.

Szabó Tihamér is vendége volt a szoárénak, az ő kedves kis feleségével; no meg ott voltak véletlenül Papp Pali és Tölcsér Béla is.

És a desszert felett valaki előhozta, hogy a regementet áthelyezték.

Az asszonyok természetesen sajnálkoztak még most is, a férfiak pedig nyugodt méltósággal hallgattak az egész dologról.

Csak a kis közigazgatási gyakornok me-résztelt a társalgásba beleelegyedni.

— Az új állomáshelyük bizony messze is van innen.

— Micsoda? Dehogyan! Ha az ember délelőtt elindul, délután már ideér, s az esti tíz órai vonattal vissza is mehet!

Ezt a kis Szabó Tihamérné mondta kedvesen, csicseregve és bájos — gyorsan muló — pirulás közt.

— — — — —
A regementet áthelyezték — no de nem messzire.

Karácsonyi emlékek.

(Agglegényi elégia)

Rég volt, igen rég volt, akkor még kis gyermek voltam, sűrű, szőke hajjal. Most már nagy vagyok, megritkult szőke hajjal. Kevés-sel azután volt, hogy egy »katona bácsia« jött hozzánk, halványan, betegen, rongyosan. Kék atillájáról csak úgy vásott le a zsinór. Nem tudtam elképzelni, minek jön? Hozzánk, az öreg tanítóhoz, sohasem szállásoltak katonát.

Az én apám egy sárga boritékos könyvet szeretett olvasni, úgy hívták ezt a könyvet: »Kelet népe«. S ha valaki a forradalomról, vagy Kossuthról szolt, ő mindig haragosan vitázott s a sárga könyvet dicsérte, arra hivatkozott. De a rongyos katona iránt, a ki annyit tudott vitézi dolgokról beszélni, igen elnéző volt: sőt amint elmondta, hogy mért jön, apám leült, arcát a két kezére hajtá és sirt. A katona és az én anyám is könyeztek. Később aztán anyám más ruhát adott neki s az övéről a vörös zsinórt lefejtette. Én kértem a zsinórt játszani, de nem adták.

— Ki ez a bácsi? — kérdeztem az anyámtól.

— Rokonunk — felelte.

— Hát akkor mért szolítják urnak? És ha katona: hol a fegyvere?

— Értesz is még te ahhoz, — mondá könyezve és mosolyogva. Mintha irigyelte volna, hogy nem értek.

A katona bácsiból aztán, mikor felüdült, az én apám tanítót csinált. Így jutott egy gazdag gróf birtokára tisztnek, és most ő is gazdag birtokos.

Évekig eljárt még hozzánk és apámmal, nagybátyámmal hangosan vitatkoztak a felől, hogy kellene a hazát talpra állítani. A bácsik Kossuthban bíztak; az apám pedig az »európai konstellációk«-ban. Így mondta. Akkor mar-értettem egy kicsit s a kályha mögött némán hallgattam a vitát s meg voltam róla győződve, hogy apám és a bácsiek a hazát okvetlenül talpra állítják.

Akkoriban már szabad volt a szomszéd-ban elbeszélni, hogy a bácsi, aki nálunk sokáig betegen feküdt, honvéd volt. De az embereknek nem volt szabad szívők vágyát még kibeszélni. Csajággy, a csanádi püspök, irt akkorában »bethlehemi játékot«, melyet csinosan öltözött gyermekek játszottak, előkelő házaknál.

Az öreg tanító a gyermekekkel betanul-tatta a »Hitednek rendületlenül«-t s a passió-szöveg végére illeszté! Ha az »ima« tiltva volt, énekekben mondtuk el s a megyefőnök, ki most magas állásu kormányhivatalnok, áhítattal hall-gatta. Nem tudta tán, mit ért minden magyar ez alatt a »hit« alatt. De az igaz magyar értette, mind, hisz valamennyinek egy hite, egy reménye volt. Zord időkől, mint egy szép álom emléke tűnik föl, hogy akkor a magyart egy hit, egy remény és szeretet egyesítette. Összebujtak, mert kegyetlen volt a hideg, most szétvalnak, mert jobb az idő.

Akkor nekem is még minden tél »bol-dog karácsony« hozott. Emlékezem, hogy egyszer milyen sáros, ködös karácsony volt. Künn az utcán és a szomszéd templom tete-jén nagy fekete és fehér foltok váltakoztak egymással, a mint a frissen esett nagy hó-pelyhek helyenkint elolvadtak. Bent, a fehér cserépkályha barátságos melege, az ismeretes, sokszor megénekelt kis gyertyalángok, a teri-tett asztalon égő gyertyák, csillogó tányérok és csillogó szemek. És aztán a piros, gömbölyű gyermekarcok. A kis fácskán himbálódó nagy aranyalma bezuzással fenyegette a mellette álló »Bethlehem« zöld födelét, a mi nagy ka-tasztrófa lett volna, mert hisz az volt a mi örömeink központja, két magas tornyával, pa-pírból metszett toronyredőivel, üveg templom ajtajával, melyen nagy örömmel nézegettük a szent család körében a felnyergelt szamarat, mely még a fejét is tudta lógatni.

Ki ne élte volna át egykor ezt a nagy, ártatlan örömet? S ki tudná elfelejteni? Mint egy rég elhangzott dal megkapóbb részei, vissza-visszacsengenek fülünkben, annál job-ban, minél régebben elhangzottak már.

Ma — valószínűleg — sokkal többünk van, mint akkor volt; előttünk dúsan terített asztal, körülünk fény, mögöttünk és mellet-tünk elegenden, kik tán érdemünket eldicsérik; szívünkben az öntudat érzete, elménk tele ötlettel s ajkunkról okos szó ömledez, — mit ér, ha nem tudunk már oly egész szívvel örülni, mint akkor, midőn semmi egyébünk nem volt, mint egy karácsonyfánk!

De hogyne lett volna más egyébünk is:

a kis testvérek, az asztalfőn idős ember, ki jóra oktat s halvány asszony, szende kék sze-mekkel, ki mindig megsmogtat és homlokon csókol. Igen, igen — testvérek és egy jó asszony, ki mindig csak azt nézte, ki minek örül, sok éven át együtt voltak velünk. Mikor még azt hittem, hogy mindig együtt mara-dunk; hová lett ez az összhangzó kép?

Előbb az asztalfőn támadt üresség, majd lentebb, aztán évről-évre több helyen. Utoljára csak egy maradt, mint a költő művében az az éji lámpa, mely árván maradt a szinpadon.

Előbb »árva« és aztán vén gyerek. El-hagytuk a gyermekszoba tündér birodalmát, az ártatlan játékok örömei fölé nőttünk s vi-lággá menve, megtalálhattunk mindent, csak a régi meleg fészket nem. Lehet, hogy van fényes lakásunk, de nincs otthonunk s kárpi-tos falaink közt a lég meleg s a szív mégis hideg marad. Bizony, családtalan embernek szomorú ünnep a »karácsony« ünnepe! Vagy nem lát örömet, vagy a másét látja és irigyli. És mégis, ha nélkülözzük azt, amit birni vá-gyunk, ingerrel bir legalább másokat látni annak birtokában.

Nézzük egy hivatalnok barátunk »szent estéjét«. Ablakaiból most fény árad ki s szo-báiból valóságos zivaj. Neki nagy karácsony-fára van szüksége, mert az ég kilenc gyer-mekkel áldotta meg. Nagy gond ez, az egész éven át, de nagy öröm e szent estén. A há-rom legkisebbik ugyancsak küzködik a zöld fa legalsó ágait koppasztva. A középsők igaz-gatják az illatos gyertyákat, nehogy lángjaik-tól lobbot vessen a sok citraság; az ő izlésük már fölülemelkedett a kicsik kapzsi nyalánk-ságán, ők már tudnak örülni a szépnek látá-sán. A két nagy leány most kapott ékszereit mutogatja a rokonoknak, kik az örömet te-tézni jöttek — ők is hoztak valamit. A nagy fiu, ki már katonányi ember, legrövidebben ad kifejezést örömeinek: órát kapott, megköszöni s aztán — zsebre dugja. A családapa pedig ott jár köztük föl s alá, elégtelen, boldogan, büszkén, — hisz minden öröme az ő a kut-feje.

Szemközt szintén fényes az ablak, de a a diszes termekben semmi zaj. Új pár lakik ottan. A fiatal férj épp most osont haza, hogy egy kis etagért tele rakjon karácsonyfával. A még fiatalabb asszony is rejtett valamit férje asztalára — saját munkáját. Boldogok, hogy így meglepték egymást. Az asszonyka elragad-tatva nézi a pompásan ragyogó drágakövet; férj pedig az asszonyka sugárzó szemeit, me-lyek még pompásabban ragyognak. Édes kö-szönet, ölelés, csók. Gyönyör nekik, de nem vigasztalás a szegény aglegénynek, ki az ab-lakon át látja. Ott még nincs (csak lesz) ka-rácsonyfa, ott nincs szükség vendégre sem, egyedül vannak, de az egész világ ragyog szemökben.

Álljunk odább!

Magas ablakok nehéz függőnyeinek át alig szűrődik egy kis világosság. Kényelmes pam-lagon egy ifjú nő pihen; azaz pihenne, ha volna nyugalma. Mellette márvány asztalon diszkönyvek, csecsebecsék, virágbokrota. Azok kedveskedtek velök e szent estére, kik szeret-nének kedvében járni. A szép ifjú nő azonban szánó mosolylyal néz ez ünnepi emlékekre. Nem örül nekik. Szegény leány! bármilyen gazdag is. A ki kevésre vágyik s bírja azt: sohasem lehet szegény; sokkal szegényebb, a kinek van mindene, csak egyet nem bir: a mire vágyik.

S e fiatal nő most is nyugtalanul vágyik! Egyedül van és mégis folyvást lát valakit, — azt, aki ő iránta oly hideg! Vajha a kara-csonyfa szent lángja felgyujtaná s oda vezetné ezt a hideg szívet. Hisz valaha, most, ezen az estén, minden házban lángnyelvecskék beszéltek, hogy nincs más igazi boldogság, csak a sze-retet, nincs valódi melegség, csak a családi tűzhelyen! Még a gyermekkor édenét sem vesztette el, a ki ilyen tűzhelyet alkot, mert sok idő múlva újra visszanyeri azt, hogy újra meg, újra átélje — gyermekeinek édes, naiv örömeiben.

Sebti-Ben.

Megjelenik hetenkint egyszer.

PÁRISI DIVAT

DIVAT- ES CSALÁDI LAP

A „Párisi Divat“ előfizetési ára:

Egész évre 8 frt.
Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Szerkeszti: **GYÓRY ILONA.**

Kiadó- és laptulajdonos:

LÉGRÁDY TESTVÉREK.

A „Pesti Hírlap“-pal együtt:

Egész évre 18 frt. — kr.
Félévre 9 „ — „
Negyedévre 4 „ 50 „

Egy éve annak, hogy szétküldtük értesítésünket a „Párisi Divat“ első évfolyamának megindulását jelentve. Most a második évfolyamba lépünk s az azóta letelt év megmutatta, hogy a művelt közönség csakugyan feltalálta a „Párisi Divat“-ban azt, a mit egy divatlaptól elvárhat. Mindenekelőtt saját jóízléséről adott bizonyítékot a közönség akkor, midőn felismerte a lapban az igazi választékos, előkelő párisi ízlés tükrét. Ennek terjesztése lesz a lap célja ezután is; képeinket ezentul is **Worth, Redfern és Montuillé** műtermeinek mintaruhái fogják szolgáltatni; külön ábrákon mutatjuk be ezenkívül a francia színházak művésznőinek öltözékiet, mert Párisban a divat ugyszólván ott alakul meg a színpadon s ha a magyar közönség néhány nappal a premiére-ek szüirehozatala után már meglátja ezeket a ruhákat, úgy a divatnak igazán legutolsó termékeivel ismerkedik meg.

Epen, mivel a „Párisi Divat“ a valódi francia ízlést tükrözi vissza, azért sikerült neki a magyar hölgyközönséget abban segiteni, hogy ruházatuk ízléses, választékos legyen s mindamellert mégse tegye, lehetetlenné a takarékos-
ságot. Ez okozta azt, hogy

készségesen nyújtunk segítséget megrendeléseik elintézésében is. — Szépirodalmi mellékletünk illusztrált regényeket és elbeszéléseket hoz.

A lap három nagy ívének tartalmán kívül van még a párisi mintaruhák szabását közlő **szabásminta-ív** és a szép kiállítású **színes divatkép is** a lapban. Megjegyezzük még azt, hogy a „Párisi Divat“ nem hetekkel később hozza ugyanazt a tartalmat, a mely a külföldi lapokban megvan, hanem ugyanazon a napon jelenik meg Budapesten, a mikor francia eredetije Párisban.

Az ily tárgyú hosszabb cikkek kiegészítésül szolgálnak azután a párisi divat-tudósítások, a ruhák szabásának pontos magyarázata; — továbbá a konyha és a

háztartás című rovatok, ezeken kívül pedig a szerkesztői üzenetek is melyekben örömmel válaszolunk olvasóink kérdésére, valamint

Egy mutatványszámmal kívánatra szívesen szolgálunk.

A „Párisi Divat“ kiadóhivatala.
Budapest, V., Váci-körut 78.

A legszebb

meghívók,

tánczrendek,

eljegyzési,

esketési és

látogató jegyek

készíttetnek

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.

gyénkből. Nem lesz talán érdektelen, ha névszerint megnevezzük az illetőket. Az A) lapon: Salamon József kir. tanfelügyelő, Szauter Antal görögnyelvi plébános, Fuchs Ádám nyug. kolonai igazgató, Schmidt Boldizsár bányatelepi igazg.-tanító, Schultz Imre tkép. tanár és Klingenberg Jakab izr. isk. tanító ismert nevű tanfélék arcképeit találjuk. A B) lapon: Bokor Ferenc nyug. főreálisk. tanár, Hekinger István főreálisk. tanár, Repics Vince belv. közs. isk. ig., Szvácsek Mihály és Sirisaka Andor belv. tanítók, Szelman Győző és Germán István külv. tanítók, továbbá Kozári Gyula hitoktató arcképeinek sokszorosítása van közölve. A C) lapon: Schneider István a „Néptanoda” ismert nevű jeles szaklap szerkesztőjének élen hét tanítónő arcképe van bemutatva, ezek: Nyers Angyal (belv.), Áronffy Ilona, Dömel Sarolta és Wiener Anna (ésgoston-téri), Ehn Emma (felsővámbáz utcai) és Vidákovics Katalin (Mohács) tanítónők és Abendhauser Mari (budai külv.) óvónő képei. A D) lapon: Vörös Mihály tkép. tanár, Hoffer Károly ének és zene tanár, Hemmerich Károly tornatanár, Czury József volt beremendi tanító, jelenleg budai külv. kántor, Soó István Gyula rajztanár, Eckhardt Antal tkép. zenetanár, Gergely József gyak. isk. tanító és Petz István — ki időközben meghalt — szigeti külv. tanító arcképeit látjuk. Az E) lapon 8 fénykép van sokszorosításban bemutatva, ezek: Liebbald Béni, Wolf Mihály, Veják Ferenc és Schäfer Károly (Szabolcs Bányatelep) továbbá Szűcs Dániel (Siklós), Kremer Károly (Hird), Szondy Alajos (Pereked) és Vizer Endre (Pécs-bányatelep) tanítók arcképmásai. Végül az F) lapon: Bunyevác Ferenc (Pétárda), Holló Zsigmond (Pécs), Stefán Péter (Dárda), Uj János (Abaliget), Bodó Nándor (Sellye), Strobl Ferenc (Laskafalu), továbbá Müller Antal és Kész József (Monostor) tanítók fényképeit közli a pártolásra érdemes derék vállalat. Megyénkből még csak az F) lap van hátra. A vállalat a küszöbön levő újév elején be lesz fejezve. Most még csak az életrajzok megírása és kinyomtatása van hátra, de ez is hamarosan készen lesz. — Ajánljuk tanítóink és tanítónőink szíves figyelmébe ezen, őket első ízben közelebből érdeklő szép vállalatot. Minden megkeresés közvetlenül Vada József tanügyi íróhoz Nagyváradra intézendő.

Közigazgatás.

□ **A román gabona.** A román és szerb gabona beözönlése még egyre tart. Oláh testvéreink — úgy látszik — mégis csak szeretnek bennünket, mert gondoskodnak arról, hogy a magyar éhen ne haljon. Küldik egyre a nyakunkra a silány búzát. Persze a vámkötelezettség kijátszásával. Mint mohácsi levelezőnk bennünket értesít, a napokban Baszaráb, Petruráresz és Belgrád, hatalmas dunai remorkörök 24 drb, kilencven-ezer métermázs gabonával megrakott uszálylyal érintették Mohácsot, hogy a fagy beállta előtt Budapestre érkezessenek. Ez a te karácsonyi ajándékod magyar közigazgatás.

□ **Pótvásár Siklóson.** Siklós nagyközség területén az elmaradt állatvásár a jövő hó 13-án fog megtartatni.

□ **Negyedik gőzhajó a Balatonon.** A Balatoni Gőzhajózási Társaság, mint levelezőnk írja, meg akarván valósítani azt a

régi óhaját, hogy nyaranta naponként minden balatoni fürdőből el lehessen menni a szomszédos városba is térni, most 73 000 forint költséggel erre a célra új gőzöst épített, mely nagyobb lesz a Barossnál.

□ **Forgalmi akadály.** A barcsi pakráci vasút siráci és pakráclipiki állomása között a folytonos esőzés következtében a töltés megcsuszamlott, miért is a személy-, postagáz és gyorsforgalom ez állomások között csak a nappali 2013 és 2013. számú vonattal még pedig átszállással, meg a darabok áthordásával tartható fenn. A 2012. számú vonatok csak Barcs és Daruvár között közlekednek. A teherforgalom Pakráclipikre és viszont további intézkedésig szünetel.

□ **Vasút megnyitás.** A hajmáskérdombóvári vasútvonalat f. hó 28-án fogják csak átadni az intézőségnek és 30-án vagy január 1-én nyitják meg. — A veszprémi dombóvári vasút megnyitása f. hó 28-án lesz.

□ **Széna szalma és takarmány** (Fuchs József nagykereskedő jelentése Budapest, V. Fürdő-utca 4.) Rosz országot következtében a behozatal kicsiny volt, vételkedv lanya kevés vevők jelenében oly annyira, hogy az árak széna és szalmában a múlt hetéhez képest csak kevéssel emelkedtek. Préselt széna és szalma is a forgalom igen mérsékelt volt a megszokott alacsony árakhoz: széna 2.10—2.35 frtig szalma 1.25—1.40 frtig 100 kilóként a pályaudvaron. Gabona és termények: Zab 5.90—6.25 ujtingeri 3.95—4.15 rozs 6.10—6.25 frtig árpa 5.25 frtig jobb minőségű 7.55 frtig állomás szerint. Köles 5.20—5.70 árpada 3.80—4.15 frtig, nagybani forgalomnál. Burgonyában nagy a behozatal lanya üzlet mellett.

TÁVIRATOK.

— **Szerencsétlenség a robogó vasuton.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Varsóból megrázó szerencsétlenséget jelentenek. Golowin gróf, az orosz birodalmi bank igazgatója Varsóból elutazván, utközben a vagon kigyulladt. A gróf maga, sógornéja és a dada a csecsemővel kiugrottak, a grófné azonban két gyermekével bent égett.

— **Zubovics párbaja.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Zubovics Fedor ma reggel kardpárbajt vívott Budapestén Havass Márton főhadnaggyal, mely alkalommal az utóbbi súlyosan megsebesült.

— **Királyunk Münchenben.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ferenc József császár és király ma reggel Münchenbe érkezett. A pályaudvaron Lipót herceg és neje fogadták.

— **Hiba van Kréta körül.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A londoni „Times”-nek jelentik Athenből: A konstantinápolyi angol nagykövet táviratilag értesítette a krétai angol konzult, hogy a krétai török csapatok, a nagyvezir biztosítása szerint, nem fognak támadólag fellépni, kivéve természetesen azt az esetet, ha ellenük támadás intéztnék.

— **Angol miniszter a háborúról.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A newyorki „World” a következő sürgönyt kapta Roseberry lordtól a venezuelai kérdés ügyében: „Nem hiszem, hogy az Egyesült Államok és Anglia között ilyen nagyon is alárendelt okokból háború ütne ki. Legnagyobb büntény volna a történelem ítélőszéke előtt, ha az angol-

szász faj két hatalmas nemzete, oly időben, midőn arra hivatják, hogy befolyásukat a keleszténység és a művelődés érdekében az egész világ fölött érvényesítsék, e helyett inkább egymást falják fel. Egy délamerikai köztársasággal való határviszály miatt csak ilyen javaslatot kell tenni és azonnal bebizonyul annak esztelensége. Szükséges, hogy kormányaink fennhordják fejeiket és megtartsák higadtságukat.

Gabona-árak.

Hivatalosan feljegyzették Pécs szab. kir. város 1895. évi december 21. napján tartott hetivásárán.

Az árak métermázsanként számíthatnak.

Búza 5.90—6.10; kávézár 5.70—5.80; rozs 5.70—5.80; árpa 4.80—4.40; zab 5.50—5.60; búzáköny —; —; kukorica 3.90—4.—; széna 1.50—1.70; szalma 0.80.

Kínalat erős mintegy 350 gabona-kocsi volt a piacon.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— December 21-én —

Búza kávézár	6.85
„ tavaszi	7.17
„ őszi	6.89
Rosza	6.40
Árpa	5.20
Kukorica	4.30
Zab	6.17
Kávérepe	8.95
Magy. aranyjárdék	121.25
„ koronajárdék	97.75
Regálé-kötvény	100.—
Magy. nyereséysoraj	151.50
Tiszaszabályozási köles	140.—
Oszt papírajárdék	98.50
„ aranyjárdék	121.25
„ koronajárdék	99.25
1864-iki sorajegy	91.—
Magy. vörös ker. soraj.	12.—
Oszt. tak.	18.25
Olasz	12.—
Bazilika-sorajegy	6.75
Jósziv-sorajegy	2.80
Német márka	59.25
100 frank (francia)	48.05
100 lira (olasz)	44.20
10 font sterling (angol)	121.50

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

NYILT-TÉR +)

Budapest

Vadászkürt-szálloda.

Első rangú szálloda a főváros központján. Villamos világítás. fürdők, távbeszélő, legfinomabb magyar és francia konyha, saját termésű borok. Huzamosabb tartózkodásnál 20% árengedmény, teljes ellátás egyezség szerint mérsékelt áron.

Kammer Ernő

szállodatulajdonos.

Lap-tulajdonos: Fel-tő szerkesztő:
SZAUTTER GUSZTÁV PLENINGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.